

Rokasgrāmata Bībeles studiju skolotājiem

Dieva misija — mana misija

Globālās misijas centra direktori

Oktobris, novembris, decembris

2023

Satura rādītājs

- 1 Dieva misija mums: 1. daļa (30. septembris – 6. oktobris)
 - 2 Dieva misija mums: 2. daļa (7.–13. oktobris)
 - 3 Dieva aicinājums uz misiju (14.–20. oktobris)
 - 4 Piedalīšanās Dieva misijā (21.–27. oktobris)
 - 5 Attaisnojumi, lai izvairītos no misijas (28. oktobris – 3. novembris)
 - 6 Motivācija un sagatavošanās misijai (4.–10. novembris)
 - 7 Misija pie mana kaimiņa (11.–17. novembris)
 - 8 Misija pie trūkcietējiem (18.–24. novembris)
 - 9 Misija pie varenajiem (25. novembris – 1. decembris)
 - 10 Misija pie neaizsniegtajiem: 1. daļa (2.–8. decembris)
 - 11 Misija pie neaizsniegtajiem: 2. daļa (9.–15. decembris)
 - 12 Estere un Mordohajs (16.–22. decembris)
 - 13 Dieva misijas beigas (23.–29. decembris)
-

Apmeklējiet mūsu tīmekļa vietni:

<http://www.adultbiblestudyguide.org>

Galvenie autori:

Petras Bahadur, Richard Elofer, Kleber Gonçalves, Jeff Scoggins, Clifmond Shameerudeen, Doug Venn, Amy Whitsett, Greg Whitsett un Homer Trecartin kā palīgautors.

Redaktors:

Clifford R. Goldstein,
goldsteinc@gc.adventist.org

© 2023 Septītās dienas adventistu Ģenerālkonference®. Visas tiesības aizsargātas.

1. Pārskats, komentārs un pielietojums dzīvē, 1.–13. nodarbība: Dr. Vāgners Kūns, Dr. Boubakars Sanou un profesora asistents Endrjūss Tompkins, Endrūsa Universitātes Pasaules misijas katedra, Berrienspringsa, Mičigana, ASV.

Bībeles tulkojumu saraksts:

Rakstu atsauces, kas nav no King James Version (KJV), kas citētas ar atļauju šajā 2023. gada 4. ceturkšņa Bībeles studiju rokasgrāmatā skolotājiem ir no sekojošiem tulkojumiem:

NABRE — New American Bible, Revised Edition

NIV — New International Version

NKJV — New King James Version

(Rakstu atsauces latviešu valodā ir no 1965. gada revidētā latviešu tulkojuma.

JT — Jaunais latviešu tulkojums, 2012. g.)

Beidziet runāt un sāciet kaut ko darīt!

Pirms daudziem gadiem vienā no mūsu adventistu žurnāliem tika publicēta līdzība par briesmīgu purvu. Cilvēki, ejot pa ceļu, kas veda tam cauri, bieži vien tika pievarēti un iekrita tajā. Viņu pēdējos palīgā saucienus varēja dzirdēt visā tuvējā ciematā. Tas bija briesmīgi.

Cilvēki sasauca ciema padomi. Patiesībā viņi rīkoja daudzas ciema padomes. Tika iesniegtas dažādas teorijas un dokumenti, analizējot cēloņus un dažkārt pat piedāvājot risinājumus. Taču nekas netika darīts, izņemot to, ka turpināja tikties un runāt. Gadu gaitā diskusijas turpinājās. Cilvēki rakstīja disertācijas par šo tēmu. Tika pieaicināti vieslektori. Tika rīkotas pagalmu izpārdošanas, lai savāktu naudu un varētu nodrošināt ēdināšanu tiem, kas ziedoja tik daudz stundu sēdēšanai šajās sanāksmēs. Visbeidzot tika savākti līdzekļi, lai uzbūvētu skaņu necaurīdīgu sanāksmju telpu, lai pazudušo un mirstošo saucieni netraucētu notiekošās diskusijas. Taču neviens neko nedarīja, lai palīdzētu tiem, kuri bija nonākuši nelaimē. Un neviens neko nedarīja, lai mēģinātu novērst to, ka purvā pazūd vēl vairāk cilvēku. Viņi tikai runāja.

Draudze kopumā un jo īpaši jūsu sabatskolas klase nevēlas būt kā cilvēki tajā ciematā. Mēs mīlam mūsu kopā pavadīto laiku, lai lūgtu, domātu, dalītos un diskutētu. Bet mēs ilgojamies iet tālāk un reāli kaut ko darīt apkārtējo labā un kopā ar tiem, kas ir ap mums. Mēs vēlamies kaut ko mainīt mūsu kopienās un visā pasaulē. Mēs vēlamies, lai darbs tiktu pabeigts un lai Jēzus atgrieztos.

Šī ceturkšņa rokasgrāmata Bībeles studiju skolotājiem ir veidota, lai pievērstu mūsu uzmanību uz došanos ārā, lai kaut ko darītu. Mēs aplūkosim daudzus brīnišķīgus Bībeles stāstus. Mēs lasīsim par aizraujošām pieredzēm un ilustrācijām. Mēs uzzināsim par pieejamajiem resursiem, kas mums palīdzēs sasniegt mūsu tuvākos (īpaši tos, kuriem nav kristīgas izcelsmes). Bet tās būs tikai ilustrācijas un veidi, kā mūs motivēt. Katras nodarbības patiesais fokuss, patiesā būtība, ir tā, kas tiks līdzdalīta katru nedēļu ceturtdien — izaicinājums iziet un, patiesībā, kaut ko darīt.

Mēs dalīsimies ar teoloģiskām atziņām un sniegsim instrumentus un idejas, ar kurām jūs varēsiet strādāt. Un katras ceturtdienas nodarbības daļa būs rūpīgi izstrādāta kā izaicinājumu progresija. Tā sāksies viegli. Ceturkšņa gaitā izaicinājumi tiks liegi (un ne tik liegi) palielināti. Mērķis ir katram no mums pieņemt izaicinājumu, lūgt, lai Svētais Gars mūs vada, un pēc tam nākamajā nedēļā veltīt dažas minūtes, lai pārrunātu, kā tas izdevās. Tas nebūs lielīšanās laiks, bet gan dališanās laiks — gan par to, kas izdevās, gan par to, kas neizdevās. Kad mēs dalīsimies, grupa radīs idejas. Palielināties lūgšanu saraksti (personīgie un kopējie).

Galū galā mēs vēlamies, lai šis ceturksnis paliktu atmiņā nevis ar neaizmirstamām domām, aizraujošiem stāstiem vai dziļiem teoloģiskiem jēdzieniem. Tie var būt — to var būt daudz. Bet mūsu vēlme ir, lai mēs visi atskatītos uz šo ceturksni kā uz laiku, kad Svētais Gars izmantoja mūsu pazemīgos centienus un darīja misijas brīnumus Viņa vārda godam un slavai.

Ģenerālkonference pirmo reizi izveidoja Vispasaules misijas centrus 1980. gadā. Tie darbojas Ģenerālkonferences Adventistu misijas vadībā. Pašlaik ir seši centri. To mērķis ir palīdzēt draudzei efektīvāk dibināt jaunas ticīgo grupas lielākajās pasaules nekristīgo tautu grupās.

Šī raksta tapšanas laikā Vispasaules misijas centru direktori (Petras Bahadur, Richard Elofer, Kleber Gonçalves, Clifmond Shameerudeen, Doug Venn, Amy Whitsett un Greg Whitsett), kuriem palīdz Homer Trecartin (Globālās misijas centru direktors) un Jeff Scoggins (Globālās misijas plānošanas direktors), kopīgi ir sagatavojuši šo Rokasgrāmatu Bībeles studiju skolotājiem. Lai iegūtu vairāk informācijas, lūdzu, apmeklējiet tīmekļa vietni www.GlobalMissionCenters.org.

Dieva misija mums: 1. daļa

I DAĻA — PĀRSKATS

Bībeles Dievs ir Dievs–misionārs. Viņa misionārā daba un raksturs vispirms sakņojas Viņa iniciatīvā radīt cilvēci pēc sava tēla un Viņa vēlmē būt attiecībās ar to. Dieva attiecības ar Ādamu un Ievu pirms viņu grēkā krišanas raksturoja ikdienas sadraudzība Ēdenes dārzā (1. Moz. 3:8). Elēna G. Vaita atzīmē: “Ja vien tie [Ādams un Ieva] būtu palikuši uzticīgi dievišķajiem likumiem, tad pastāvīgi pieaugtu arī viņu zināšanas, spējas mīlēt un priecāties. Viņi nepārtraukti atklātu jaunus atziņu dārgumus, jaunus laimes avotus un iegūtu arvien skaidrāku izpratni par nebeidzamo un neizmērojamo Dieva mīlestību.” — *Sentēvi un pravieši*, 51. lpp. Diemžēl grēks izjauca šo tiešo saskarsmi.

Grēkā krišana nebeidza Dieva misiju cilvēcei. Grēkā krišana pārcēla Viņa misiju jaunā dimensijā. Pēc grēkā krišanas Dieva misija sakņojās Viņa iniciatīvā izpirkt kritušo cilvēci. Tā kā 1. Mozus 3:15 Viņš ir apsolījis izpirkšanu, Raksti kopumā ir stāstījums par dažādiem misijas centieniem, ko Dievs uzņēmis, lai glābtu un atjaunotu grēcīgo cilvēci saskaņā ar Viņa sākotnējo nodomu. Tā kā misija ir Dieva īpašība (t. i., misija sakņojas Viņa būtībā un raksturā), Dievs atsakās no mums atteikties.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Misija kā Dieva īpašība

No 1. Mozus grāmatas līdz Atklāsmes grāmatai Bībelē ir viena vienota vēsts: Dievs ir apņēmības pilns novērst grēkā krišanas sekas. Ja Raksti kopumā ir par Dieva nemitīgo kalpošanu cilvēcei, tad 1. Mozus 3:9 varētu uzskatīt par jautājumu, kas to virza. 1. Mozus grāmatas 3. nodaļa ir stāsts par Ādama un Ievas traģisko mēģinājumu pašpaļāvības un apņēmības garā kļūt neatkarīgiem no Dieva. Šī nodaļa ir arī atgādinājums par grēka realitāti un tā sekām. Ādama un Ievas izvēles sekas lika viņiem slēpties no Dieva. Dieva pirmā reakcija uz cilvēces nožēlojamo stāvokli bija jautājums Ādamam: “Kur tu esi?” Šī jautājuma mērķa izpratne ir būtiska, lai izprastu visu Rakstu nodomu.

Vispirms “Kur tu esi?” nav teoloģisks jautājums. Tas ir misioloģisks jautājums. Šis jautājums atklāj, ka, neraugoties uz viņu nepareizo izvēli, Dievs nav atstājis Ādamu un Ievu. Cilvēku sacelšanās neko neatņem no Dieva vēlmes veidot ciešas attiecības ar cilvēkiem. Dievs joprojām mīl un meklē savus aizklīdušos bērnus.

Jautājums “Kur tu esi?”, pirmais, ko Bībele piedēvē Dievam, vairāk runā par stāvokli nekā par atrašanās vietu. Tādējādi šis jautājums nebija domāts, lai noskaidrotu, kur tieši Ādams un Ieva slēpās no Dieva. Dievs nekad neuzdod jautājumus, lai iegūtu informāciju. Viņa viszinība ir neierobežotu zināšanu avots, pat zināšanu par to, kas vēl nepastāv. Būdam viszinošs, Dievs precīzi zināja, kur bija Ādama un Ievas slēptuve, ko viņi bija darījuši un kādā stāvoklī viņi atradās.

Ādama prombūtne viņa ierastajā tikšanās vietā ar Dievu bija skaidrs pierādījums tam, ka kaut kas nav kārtībā. Tāpēc jautājums “Kur tu esi?”, ko Dievs uzdod Ādamam 1. Mozus 3:9, nav par Ādama ģeogrāfisko atrašanās vietu. Jautājums “Kur tu esi?” ir par attiecībām: “Kur tu esi attiecību ziņā?” Ņemot vērā iepriekšējos pantos atklātās grēka pirmās sekas, Dieva jautājuma galvenais mērķis bija likt Ādamam un Ievai aizdomāties par viņu attiecībām ar Dievu. Jautājums bija domāts, lai liktu viņiem aizdomāties par to, kādas sekas radīs viņu nepaklausība Dievam. Ādamam un Ievai tika dota iespēja pārbaudīt sevi un atzīt savu vainu. Dieva jautājums ir ekvivalents šādam jautājumam: “Kāpēc jūs neesat mūsu ierastajā tikšanās vietā? Kas ir noticis ar mūsu attiecībām, ka tu mēģini turēties no

manis tālāk? Ko nozīmē šīs vīges lapas, ar kurām jūs sevi piesedzat?” Sātana viltus solījums Ādamam un Ievai bija tāds, ka nepaklausības dēļ viņi kļūs līdzīgi dieviem. Citiem vārdiem sakot, grēks uzlabos viņu dzīvi. Mēs zinām, kā tas beidzās. Tā vietā, lai kļūtu līdzīgi dieviem, Ādams un Ieva palika kaili. Viņu risinājums jaunajai grūtajai situācijai bija vīges lapu izmantošana, lai slēptu savu kailumu. Ja šis risinājums būtu atrisinājis viņu situāciju, viņi nebūtu centušies slēpties no Dieva klātbūtnes. Drīzāk viņi būtu stājušies pretī Dievam par to, ka pēdējais nevēlas viņu augstāko labklājību.

Turklāt “Kur tu esi?” bija nopietns Dieva–misionāra sauciens, kura mokošais vaicājums izsaka dievišķo apziņu par plaisu, kas bija izveidojusies starp Viņu un cilvēkiem. Šis jautājums bija arī Dieva aicinājums Viņa pazudušajiem bērniem atgriezties mīlestības un uzticības attiecībās ar Viņu. Ņemot vērā 1. Mozus 3:15 apsolījumu, Dieva jautājums ietver cerības apsolījumu. Lai gan grēks Ādama un Ievas nepaklausības dēļ met ēnu uz dievišķo plānu attiecībā uz cilvēci, Dieva plāns nav sagrauts. Tiesas spriedumam pa vidu ir dots apsolījums par Pestītāju.

1. Mozus grāmatas 3. nodaļa ir ne tikai stāsts par grēka realitāti un tā sekām. Tā pamatā ir arī Dieva glābšanas misijas momentuzņēmums. Kad Ādams un Ieva apzināti nepaklausīja Dievam, bija vismaz trīs iespējas. Pirmkārt, Dievs varēja viņus vienkārši atnest, tas ir, Dievs varēja ļaut viņiem nomirt grēka rezultātā un pēc tam radīt jaunus cilvēkus. Otrkārt, Dievs varēja ļaut Ādamam un Ievai mūžīgi nomirt viņu aplamās izvēles seku dēļ. Trešā iespēja, ko Dievs izvēlējās, bija izpirkšana: Viņš pašuzpurīgi pārvarēja attiecību bezdibeni, ko radīja Ādama un Ievas apzinātā nepaklausība. Lai gan viņi var ciest sava grēka sekas, viņi nedzīvos mūžīgi savā kritušajā stāvoklī. Cilvēces izpirkšana tika apsolīta ne tikai vārdos, tā bija redzama arī darbībā: “Un Dievs Tas Kungs darīja cilvēkam un viņa sievai drānas no ādām un tajās iegērbā viņus.” (1. Moz. 3:21). Šis apģērbs ir gan Dieva taisnīguma, gan žēlastības izpausme. Lai gan grēks jebkurā pakāpē ir aizvainojošs Dievam, Viņš žēlastībā piedāvā mūs šķīstīt no visas miesas netīrības un aplāt mūsu kailumu ar savu taisnību.

Iemiesošanās kā misija

Kristus iemiesošanās bija galvenais Dieva misijas piepildījums. Ja 1. Mozus grāmatā 3:21 apsolītā Pestītāja atnākšanu iemiesoja Ādams un Ieva, tērpušies drēbēs, kas darinātas no upurēto dzīvnieku ādām, tad Jaunajā Derībā apsolījums materializējās Jēzus dzimšanā. Caur iemiesošanos transcendentālais (pārpasaulīgais) Dievs Radītājs kļuva imants, lai atklātu sevi vispilnīgākajā iespējamajā cilvēciskā veidā. Jēzus personā Dievs pilnībā identificējās ar cilvēci ar skaidru mērķi atklāt ne tikai Dieva mīlestību, bet arī Viņa glābšanas nodomu cilvēcei. Dievs savos centienos glābt cilvēci nepalika malā. Tā vietā Viņš pārvarēja šo plaisu, pieņemot cilvēcisko dabu un piedzīvojot cilvēciskās bēdas un kārdinājumus. Caur dažādiem savas kalpošanas aspektiem Kristus ne tikai ar pravietisku steidzamību pasludināja Dieva valdīšanu, bet arī iemiesoja to, piešķirot Dieva pestīšanas misijai seju, balsi un rokas. Dziedinādams slimos, šķīstīdams lepras slimniekus, dāvādams redzi aklajiem un uzmodinādams mirušos, Kristus parādīja Dieva spēku pilnībā novērst grēkā krišanas lāstu. Šādi rīkojoties, Kristus pārveidoja Dieva mīlestības jēdzienu tā, lai cilvēki varētu to saprast, piedzīvot un tikt vilkti tuvāk Dievam. Kristus aizvietojošā nāve bija galīgais veids, kā Dievs centās samierināt atsvešināto cilvēci ar sevi (Jņ. 3:16). Kristus kalpošana un upuris ir misija *par excellence!*

Otrā atnākšana: Dieva misija ir pabeigta

Jēzus pēdējie vārdi Bībelē ir: “Redzi, Es nāku drīz.” (Atkl. 22:20). Jēzus otrā atnākšana noslēgs Dieva misiju pēc grēkā krišanas un atklās Dieva Jaunās zemes misijas posmu. Jēzus atnākšana, lai pieprasītu zemi kā savu valstību, ir Pestītāja apsolījuma, kas dots 1. Mozus 3:15, konkretizācija.

Dieva Jaunās zemes misijas posms iezīmē pilnīgu grēkā krišanas seku atcelšanu: Dievs atkal būs savas tautas vidū, ciešanu un nāves vairs nebūs (*Atkl. 21:3, 4*), un cilvēkiem būs pieejams dzīvības koks (*Atkl. 22:2*).

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Dieva sākotnējais jautājums: “Kur tu esi?” arī šodien ir adresēts katram no mums. Bībelē ir teikts: “Visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības.” (*Rom. 3:23*). Tā vietā, lai mēģinātu bēgt no Dieva savu grēku vainas dēļ, kā to neveiksmīgi darīja Ādams un Ieva, mums ir objektīvi jāpārbauda, kur mēs atrodamies attiecībā ar Dievu, un jāatzīst Viņam visi grēki, ko esam izdarījuši. Pārliecība ir mūsu rokās: “Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” (*1. Jņ. 1:9*). Bez šīs pārliecības mēs patiesi nespētu mainīt savas garīgās dzīves virzienu. Ikviens mēģinājums nosegt savu kailumu Dieva priekšā ir tikpat neprātīgs kā Ādama un Ievas mēģinājums nosegt savu kailumu ar vīģes lapām. Ikviens cilvēka radīts risinājums, kā tikt galā ar grēku un vainu, ir pilnīgi neadekvāts un bezvērtīgs. Mūsu labo darbu, reputācijas un baznīcas titulu vīģes lapas nav pietiekams garīgais apsegs. Tikai Dievs var mūs nodrošināt ar atbilstošu garīgo apsegu. Vienīgais paliekošais risinājums ir segums, ko Viņš mums piedāvā caur Jēzu. Dievs neapsedz mūsu grēkus un vainas. Vispirms Viņš tās paņem prom un tad pārklāj mūs ar Kristus taisnību.

Tāpat kā Dievs izgāja meklēt Ādamu un Ievu, Viņš meklē arī mūs, nevis lai sodītu, bet lai piedāvātu mums izlīgumu, lai glābtu mūs no soda, ko pelnījuši mūsu grēki.

Dieva misija mums: 2. daļa

I DAĻA — PĀRSKATS

Atvadu runā pirms debesbraukšanas Jēzus pavēlēja saviem mācekļiem, sacīdams: “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (*Mt. 28:18–20*). Šī pavēle ir kļuvusi pazīstama kā Lielais uzdevums. Ar Lielo uzdevumu Jēzus noteica draudzes darba kārtību visos laikmetos un kontekstos. Papildus tam, ka Jēzus skaidri noteica Viņa mācekļu pienākumu izplatīt Viņa mācības visām pasaules cilvēku grupām, Jēzus arī apliecināja saviem sekotājiem, ka šī biedējoši lielā uzdevuma veikšana ir iespējama, pateicoties Viņa visvarenībai un visuresamībai, ko Viņš īstēnos viņu labā.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Lai gan sākumā bija lielas domstarpības par dažiem Lielā uzdevuma aspektiem (*Ap.d. 15:1–29; Gal. 2:11–14*), kopumā agrīnās draudzes izpratne par tās identitāti un misiju koncentrējās ap Kristus pavēli darīt par mācekļiem visas tautas. Fakts, ka visi četri evaņģēliji beidzas ar kādu no Lielā uzdevuma versijām, ir spēcīgs pierādījums tā centrālajai lomai (*Mt. 28:18–20; Mk. 16:15–20; Lk. 24:45–49; Jņ. 20:21–23*). Kopš tā laika gadsimtu gaitā Lielais uzdevums ir ticis dažādi interpretēts un piemērots.

Māceklības komponentes

Māceklības literatūras apskats atklāj trīs būtiskas dimensijas jeb procesus katrai efektīvai māceklības pieejai: racionālo, attiecību un misijas dimensiju.

Māceklības racionālā (mācīšanās) dimensija ir process, kurā ticīgais apzināti mācās no Jēzus. Sākotnējā kontekstā vārds “māceklis” (*mathetes*) attiecās uz kādu, kas māca pie skolotāja. Šī persona pieķērās skolotājam, lai iegūtu gan teorētiskas, gan praktiskas zināšanas. Racionālā dimensija uzsver vajadzību pēc nepārtrauktas metamorfozes un izaugsmes pat tiem, kas jau ir kļuvuši par mācekļiem. Tā kā “mācīšana” *Mt. 28:19* ir nepārtraukts process, māceklības racionālā dimensija ir mūžizglītības un izaugsmes process. Tomēr šis nepārtrauktās mācīšanās mērķis nav tikai zināšanu iegūšana, bet arī ieaudzināt pilnīgu uzticību Jēzum.

Māceklības attiecību (kopienas) dimensija attīstās atbalstošas kopienas kontekstā, kur var notikt atskaitīšanās. Jaunā derība attēlo ļoti dinamisku kopienas kultūru agrīnajā draudzē, jo viņi māceklību saprata kā attiecību procesu. Ņemot vērā Vecās derības saknes, agrīnā draudze turpināja uzsvērt radniecību kā vienu no tās pamatvērtībām. Šī jaunā kopiena atšķīrās ar to, ka radniecība vairs netika definēta ar asinsradniecību un etnisko piederību, bet gan ar kopīgu ticību un sadraudzību Kristū. Draudze kļuva par iekļaujošu un pieņemošu vidi (*Gal. 3:28*). Dalība draudzē bija atvērta visiem, pamatojoties uz ticības apliecinājumu Kristum kā Glābējam un ūdens kristību kā publisku apliecinājumu par pilnīgu uzticību Kristum (*Ap.d. 2:37, 38*).

Agrīnā draudze izteica savas korporatīvās solidaritātes un radniecības vērtības, izmantojot tādus motīvus kā Kristus miesa un Dieva ģimene, lai aprakstītu tās locekļu savstarpējo atkarību un izteiktu ciešo saikni, kas ļāva viņiem izturēties vienam pret otru kā pret ģimenes locekļiem (*Rom. 12, 1. Kor. 12; Ef. 2:19; Ef. 4; Gal. 6:10; 1. Tim. 3:15; 1. Pet. 4:17*). Šādas rūpes veicināja ilgstošas savstarpējās atkarības, kopējās solidaritātes

un atbildības sajūtas veidošanos draudzes locekļu vidū. Viņu savstarpējā atkarība liecināja par to, ka ikvienam miesas loceklim bija sava unikāla loma, tomēr tas bija atkarīgs no visiem pārējiem locekļiem.

Demonstrējot jaunu dzīvesveidu, šī jaunā ticības kopiena piesaistīja daudzus cilvēkus (*Ap.d. 2:46, 47*). Šādā vidē būt par mācekli nebija sinonīms vienkārši pieņemt abstraktus apgalvojumus par Jēzu. Būt par Kristus mācekļiem nozīmēja mācīties no Jēzus un ar savu dzīvi modelēt zināšanas par Viņu. Šī mācekļība bija gan tas, ko agrīnā draudze darīja Kristus vārdā, gan tas, kā tā pārstāvēja Kristu pasaulē. Šī Jaunās derības kopienas kultūra, kurā ticīgie bija integrēti atbalsta grupu locekļi, kļuva par auglīgu augsni evaņģēlija sēklai, lai to sētu un koptu.

Misionālā (savas ticības līdzdalīšanas) mācekļības dimensija ir saistīta ar Mt. 28:19 aicinājuma "dariat par mācekļiem" (*mathēteusate*) izpratni, kas būtībā ir aicinājums iesaistīties misijā un dubultot sevi. Šis pavēle ir Lielā uzdevuma galvenā pavēle, un tai ir jāpaliek draudzes galvenajai atbildībai jebkurā kontekstā. Jaunās derības ticīgie saistīja jēdzienu par piederību kopienai ar pienākumu dalīties tajā, ko šī kopiena pārstāvēja. Misija Lielā uzdevuma kontekstā ir kas vairāk par aicinājumu dalīties evaņģēlijā ar tiem, kas nepazīst Kristu. Misija ir gan aicinājums dalīties savā ticībā, gan arī aicinājums mācīt ieinteresētos klausītājus, lai atbrīvotu viņus no sātana gūsta, lai viņi pilnībā un pastāvīgi varētu nodoties Jēzus Kristus kundzībai.

Tādēļ Jaunajā derībā vārds "māceklis" tiek lietots, lai norādītu uz attiecībām ar Kristu un pilnīgu uzticību Kristum, kas rodas Viņa mācības apguves un iemiesošanas rezultātā, mainoties un pastāvīgi pieaugot Jēzus Kristus atziņā (*2. Pēt. 3:18*), dzīvojot pilnīgā pakļāvībā Viņa kundzībai Svētā Gara spēkā (*Fil. 3:8*) un palīdzot citiem sākt piedzīvot, uzticēties un sekot Jēzum (*2. Tim. 2:2*). No šīs perspektīvas mācekļība nav jāsaprot kā draudzes programma, jo tā nav notikums laikā. Mācekļība drīzāk ir mūža izaugsmes process Kristū, kas pārveido ticīgo kognitīvo, emocionālo un vērtējošo skatījumu uz dzīvi.

Dažas perspektīvas par mācekļības pašreizējo stāvokli

Mūsdienās kristiešu mācekļības pētnieki ir vienisprātis, ka, salīdzinot ar Jauno derību, pašreizējā mācekļības prakse kristiešu vidū lielā mērā ir zaudējusi savu prioritāti. Mācekļu veidošana lielā mērā ir novājināta līdz tam, ka kristieši, kas atgriežas kristietībā, kļūst par draudzes locekļiem. Pašreizējā draudzes izaugsme diemžēl tiek uztverta galvenokārt kā skaitliska un statistiska izaugsme, *diemžēl bez liela garīga dziļuma*. Citiem vārdiem sakot, kristieši, vispārīgi runājot, daudz labāk prot pievērst cilvēkus ticībai, nekā palīdzēt tiem kļūt par Kristus mācekļiem. Diemžēl šī parādība nozīmē, ka cilvēks var kļūt par kristieti, nekļūstot par Kristus mācekli.

Mācekļu radīšana: katra ticīgā atbildība

Jēzus pavēle darīt par mācekļiem visas tautas nebija adresēta tikai sākotnējiem divpadsmit mācekļiem. Šī pavēle ir katra kristieša pienākums. Pēteris uzskata, ka tas ir iemesls, kādēļ katrs ticīgais eksistē: "Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā" (*1. Pēt. 2:9*). Pievērsiet uzmanību arī sekojošiem Praviešu Gara izteikumiem:

- "Ikviens patiess māceklis Dieva valstībā piedzimst kā misionārs. Kas dzer no dzīvā ūdens, kļūst par dzīvības avotu. Saņēmejs kļūst par devēju. Kristus žēlastība dvēselē ir līdzīga avotam tuksnesī, kas plūst, lai atspirdzinātu visus un sniegtu dzīvības ūdens malku ceļniekiem, kam draud bojāeja." (Elēna G. Vaita, *Laikmetu Ilgas*, 195. lpp.).

- “Dievs sagaida personīgu kalpošanu no katra, kam Viņš uzticējis šim laikam dotās patiesības atziņu. Ne visi var doties par misionāriem uz ārzemēm, bet visi var būt misionāri mājās — savās ģimenēs un pie kaimiņiem.” — Elēna G. Vaita, *Liecības draudzei*, 9. sējums, 30. lpp.
- “Par šī darba progresu atbildīgi ir ne tikai iesvētīti sludinātāji. Katrs, kas pieņēmis Kristu, ir aicināts darboties citu cilvēku glābšanas labā.” (Elēna G. Vaita, *Apustuļu darbi*, 110. lpp.).
- “Kur vien ir dibināta draudze, tur visiem tās locekļiem vajadzētu aktīvi iesaistīties misijas darbā. Tiem vajadzētu apciemot katru viņu tuvumā esošo ģimeni un iepazīt to garīgo stāvokli.” (Elēna G. Vaita, *Liecības draudzei*, 6. sējums, 296. lpp.).

Aktīva līdzdalība Lielā uzdevuma izpildē ir pastāvīga obligāta prasība, lai būtu Kristus mācekļi.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Saskaņā ar evaņģēlija uzdevumu visi kristieši ir aicināti dalīties savā ticībā, neatkarīgi no tā, kā viņi to dara. Zemāk ir aprakstīti trīs veidi, kā ticīgie var īstenot Kristus misionāra mandātu visās dzīves jomās, tostarp darbā:

1. Visiem kristiešiem spēcīga darba ētika ir jāpadara par daļu no savas kristīgās liecības. Raksti liek kristiešiem savā profesionālajā dzīvē saglabāt Dievu cienošu raksturu, darot visu pēc labākās iespējas, it kā viņi strādātu tieši Dievam (*Kol. 3:23, 24*). Kad ticīgie uz savu darbu raugās kā uz daļu no Dieva aicinājuma viņu dzīvē, viņi piešķir kristīgajai liecībai jaunu nozīmi. Godprātības saglabāšana, tiekšanās pēc izcilības, uzticamība un atbildība, kā arī cieņa pret citiem darba vietā ir īpašības, kas kristiešiem var dot platformu, lai dalītos savā ticībā.
2. Ar mentoru starpniecību, kas domā par misiju, draudzes var vadīt jaunākos locekļus, kā savus profesionālos sapņus dziļi saistīt ar ticību Kristum un Viņa misijas mandātu.
3. Izmantojot pareizu pieeju mācekļībai un pastāvīgu atbalstu, vecāki var uzlabot savu bērnu kā misionāru potenciālu. Tāpēc draudzēm vajadzētu ieguldīt vecāku centienos audzināt savus bērnus par mācekļiem, palīdzot viņiem pārstrukturēt atbildību bērnu audzināšanā par aicinājumu darīt viņus par mācekļiem.

Dieva aicinājums uz misiju

I DAĻA — PĀRSKATS

Iepriekšējās divās nodarbībās mēs redzējām, ka misija vispirms un galvenokārt sakņojas Dieva darbā. Dieva misija ir stimulē visām pārējām misijas formām, ja vēlamies, lai tās būtu veiksmīgas. Šonedēļ uzmanība no Dieva misijas tiek pievērsta cilvēces aicinājumam sadarboties ar Dievu, lai dalītos Viņa mīlestībā ar plašāku pasauli. Lai gan galvenā uzmanība ir pievērsta misijas cilvēciskajam aspektam, viss turpmāk minētais ir jālasa, ņemot vērā iepriekšējās divas nedēļas, kurās galvenā uzmanība bija pievērsta Dieva misioloģiskajai iniciatīvai un nodomam.

Rakstos ir daudz stāstu un rakstvietu, kas izgaismo Dieva aktīvo aicinājumu cilvēkiem kā Viņa partneriem, lai dalītos svētībās, kuras Viņš vēlas, lai visa cilvēce piedzīvo. Šonedēļ mēs pētīsim vairākus šādus gadījumus. Visi piemēri, kas atrodami šīs nedēļas mācību vielā, ir jālasa, ņemot vērā Dieva sākotnējo Radīšanas plānu, kas atrodams 1. Mozus grāmatas 1. un 2. nodaļā, un kas visskaidrāk apkopots 1. Mozus 1:26–28. Arī pēc grēkā krišanas Dieva sākotnējie nodomi attiecībā uz cilvēci palika nemainīgi, bet šo nodomu īstenošana mainījās attiecību sabrukuma dēļ, kas bija Ādama un Ievas izvēles rezultāts. Tagad papildus Dieva sākotnējai iecerei bija nepieciešams arī izpirkšanas plāns. Šis plāns iesākas Vecajā derībā, tas piepildās Jēzus dzīvē, nāvē un augšāmcelšanā, un visā pārējā Jaunās derības laikā to īsteno Jēzus sekotāji.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Kad Dievs radīja zemi un ielika cilvēci jaunizveidotajā pasaulē, Dievs līdzdalīja Ādamam un Ievai savu sākotnējo nodomu. Viņi tika aicināti sargāt zemi, ieskaitot visas dzīvās radības, un būt auglīgiem un vairoties (*1. Moz. 1:26–28*). Šajā pavēlē, pateicoties nemitīgam “laba” atkārtojumam radīšanas nedēļas laikā, ir ietverts priekšstats, ka Dievs ielika cilvēci pasaulē, kuru ieskauj brīnišķīgas lietas. Šo lietu iepazīšana un dzīve šajā pasaulē novedīs pie uzplaukuma un pārpilnības. Dievs bija cieši iesaistīts pastāvīgajā zemes dzīvē; Dievs mēdza periodiski pastaigāties pa Ēdenes dārzu (*1. Moz. 3:8*). Cilvēcei tika dota ievērojama brīvība radoši izdzīvot savas Dieva dotās funkcijas. Tāds bija Dieva sākotnējais aicinājums cilvēcei.

Pēc cilvēces krišanas un grēka ienākšanas šīs zemes realitātē viss mainījās. Taču šis pārmaiņas neiznīcināja Dieva sākotnējo aicinājumu cilvēcei. Tiem, kas vēlas klausīties, Dievs atkārtoti atgādina, ka viņiem ir jābūt auglīgiem, jāvairojas un jā rūpējas par zemi (*1. Moz. 9:1; 1. Moz. 15:4, 5; 1. Moz. 22:17, 18; 1. Moz. 35:11*). Bībele atkārtoti šo tēmu no sākuma līdz beigām, un kulminācija ir no jauna radītā zeme, kas aprakstīta Atklāsmes grāmatas 21.–22. nodaļā.

Tomēr grēks ieviesa nepieciešamību pēc glābšanas plāna, kas ļautu cilvēcei pilnvērtīgi dzīvot Dieva iecerēto dzīvi. Ar upurēšanas rituāla palīdzību cilvēce tika iepazīstināta ar izpirkšanu. Kad Ādams un Ieva dalījās ar šo plānu ar nākamajām paaudzēm, viņi iekļāva upurēšanu kā daļu no šī plāna, kas atklāj, ko Dievs darīs, lai glābtu kritušos cilvēkus. Lai gan daudziem, iespējams, bija grūti saprast, kā notiks izpirkšana, daži varēja saskatīt, ka Dievam ir plāns, kas nes cerību. Šis plāns kļuvis par daļu no Dieva aicinājuma cilvēcei ar ko dalīties ar pasauli. Dieva plāns sniegs iespēju cilvēkiem piedzīvot to realitāti, kādu Viņš sākotnēji bija iecerējis tiem Ēdenē.

Ābrahāma aicinājums (1. Moz. 12:1–3)

Šīs nedēļas studiju materiāls izceļ Dieva aicinājumu Ābrahāmam, kas atrodams 1. Mozus 12:1–3. Šim aicinājumam ir vairāki būtiski elementi, kas ir jāsaprot, ja vēlamies pilnībā

izprast, kāds bija, kāds pašlaik ir un kāds būs Dieva aicinājums uz misiju. Pirmkārt, šis aicinājums sakņojas 1. Mozus 1:26–28 atrodamajā stāstā. Visskaidrāk šī saikne ir izteikta Jesajas atsaucē uz Ābrahāma un Sāras aicinājumu dalīties ar pasauli Ēdenes priekā (*Jes. 51:1–3*). Kad Dievs aicināja Ābrahāmu būt par svētību tautām, dievišķais aicinājums nozīmēja, ka šī svētība ietver dalīšanos ar dzīvesveidu, kas izpaužas dziļā brīvībā un radošumā, ko Dievs bija iecerējis jau no paša sākuma. Ātri izlasot 1. Mozus 12:1–3, ir grūti pilnībā aptvert šo svētību, taču tās nozīme kļūst skaidrāka, ja to lasa plašākā Rakstu kontekstā. 1. Mozus grāmatas 22. nodaļā ir pievienotas papildu detaļas tam, ko Ābrahāms bija aicināts līdzdalīt, proti, Dieva plānu nodrošināt cilvēcei aizvietotāju caur nāvi un tai sekojošu augšāmcelšanos. Šis plāns deva cilvēcei cerību, ka grēka un nāves sekas var tikt pārvarētas. Tas arī deva cerību, ka 1. Mozus 1:26–28 dotie apsolījumi nākotnē varētu atkal pilnībā piepildīties.

Vēl viens Ābrahāmam adresētā aicinājuma elements, kas tiek piemirsts, ir atrodams 1. Mozus 12:1–3. Ābrahāms tika aicināts svētīt tautas. Mēs esam aicināti darīt to pašu. Bieži vien mēs nepamanām, ka tautas svētīs arī Ābrahāmu (*1. Moz. 12:3*). Dieva aicinājums uz misiju vienmēr ietver abpusēju svētību. Tiem, kas seko Dievam, jābūt gataviem saņemt svētību arī no plašākas apkārtējās pasaules. Aicinājums uz misiju vienmēr ir aicinājums svētīt un tikt svētītiem. Šis dinamikas izpratne maina aicinātās personas vai personu attieksmi pret citiem un maina pieeju labās vēsts izplatīšanai. Šo tēmu mēs sīkāk aplūkosim nākamajā nedēļā.

Lasot Rakstus, abās derībās ir pamanāma kāda tendence. Šī tendence ir tāda, ka Dievam bija periodiski jāatgādina cilvēcei par sākotnējo aicinājumu 1. Mozus grāmatā. Nepieciešamība pēc atgādinājuma izrietēja no divām lietām: (1) bieži vien Dieva sekotāji aizmirs, ko Dievs ir aicinājis viņus darīt, un (2) mainīgie laiki prasīja atkārtoti uzsvērt viņu aicinājumu. Tas nozīmē, ka Dieva aicinājuma vispārējā jēga laiku pa laikam ir jākontekstualizē, bet pats aicinājums būtībā paliek nemainīgs.

Nav vietas, lai pilnībā izpētītu visus turpmākos Dieva atgādinājumus par aicinājumu uz misiju visā Bībelē, taču daži no tiem var kalpot kā piemēri. Kad Dievs izveda israēliešus no Ēģiptes uz tuksnesi, Dievs nepārprotami atgādināja savai tautai, ka viņi kā tauta ir aicināti kalpot visām citām tautām kā priesteri (*2. Moz. 19:4–6*); citiem vārdiem sakot, Israēls ir aicināts būt par svētību apkārtējām tautām un saņemt svētības no tām. Salomans atkārtoja šo aicinājumu savā jaunuzceltā tempļa iesvētīšanas lūgšanā (*1. Kēn. 8:41–43*). Gan Israēla, gan Jūdas pravieši dažādos veidos atkārtoja šo aicinājumu, kā to var redzēt Jesajas 19:23–25 un Mihai 4:2–5. Pēc tam, kad Israēls atgriezās no trimdas, Dievs atkal atgādināja viņiem šo aicinājumu caur pravieti Cahariju 8:20–23.

Jēzus izdzīvoja šo aicinājumu un parādīja to, kas galu galā noveda pie glābšanas plāna piepildījuma caur Viņa dzīvi, nāvi un augšāmcelšanos. Pēc dažu gadu pavadīšanas kopā ar Jēzu, kļūstot par Viņa augšāmcelšanās lieciniekiem, mācekļi tika izsaukti tāpat kā Ābrahāms un pēc tam Israēls, kā to lasām Mt. 28:18–20. Arī apustulis Pāvils atzina, ka viņa aicinājums sakņojas tajā pašā aicinājumā, kas tika dots Ābrahamam, kā viņš to skaidri norāda savā vēstulē Jēzus sekotājiem Galatijā (*Gal. 3:8, 9, 14*). Pēdējo reizi šis aicinājums Rakstos ir atrodams Atklāsmes grāmatā 14:6. Tas nav jauns aicinājums, bet vienkārši atkārtojums tam aicinājumam, kas aizsākās 1. Mozus 1:26–28 un tiek turpināts vēstures gaitā. Mēs ticam, ka šis pēdējais aicinājums ir domāts arī mums, kas dzīvojam šīs zemes vēstures pēdējo dienu laikā.

Tādējādi aicinājums dzīvot un uzziēdēt, kā Dievs to bija iecerējis Ēdenes dārzā, ir mūsu aicinājums šodien. Mums ir cerība, ka ir iespējams izdzīvot šo aicinājumu un uzziēdēt, pateicoties tam, ko Jēzus paveica uz zemes un dara mūsu labā tagad debesīs. Ir privilēģija sadarboties ar Dievu šajā aicinājumā un apzināti doties plašajā pasaulē ar svētību, kurā dalīties, vienlaikus sagaidot, ka saņemsim svētību no tiem, kurus satiekam.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Bieži vien, kad cilvēki dzird vai sludina par aicinājumu uz misiju, viņi reducē šo aicinājumu uz labās vēsts izplatīšanu informācijas veidā. Nav šaubu, ka daļa no dalīšanās ar svētību, kas cilvēcei pirmo reizi tika sniegta dārzā un kas vēsturē tika izplatīta caur daudziem kanāliem, ir saistīta ar dalīšanos ar informāciju. Taču aicinājums ir daudz vairāk nekā tas.

Kad apzināmies, ka Dieva aicinājums mums, cilvēkiem, sakņojas 1. Mozus 1:26–28, šī izpratne var novest mūs pie tā, ka, izmantojot savus dažādos talantus un prasmes, mēs varam pievērst cilvēkus svētībai uz uzplaukumam, ko Dievs mums ir iecerējis. Mūsu liecība citiem ir jāapvieno ar dalīšanos pestīšanas plānā, bet galu galā dzīve, ko pestīšana dara iespējamu, piešķirs jēgu aicinājumam, ko Dievs mums ir devis. Tādēļ mūsu aicinājums ir izdzīvot Dieva svētības tā, lai cilvēki redzētu un vēlētos to, kas mums ir Dievā. Šī ideja nozīmē, ka jūsu darbavieta, jūsu mājas un jūsu draugu loks ir galvenās vietas, kur jūs izdzīvojat Dieva aicinājumu. Lai gan sludināšanai un literatūras izdalīšanai ir sava vieta, primārais Ābrahāma un arī jūsu aicinājuma papildījums ietver to, kā jūs dzīvojat savu ikdienas dzīvi mērķtiecīgi kopā ar citiem, kuri nav nodevušies Jēzum vai kuriem vēl nav bijusi privilēģija Viņu satikt. Taču atcerieties, ka Dieva aicinājums ir divpusēja svētība. Kad jūs izdzīvojat aicinājumu savā ikdienas dzīvē, gaidiet un ievērojiet svētības, kas atgriezīsies pie jums no cilvēkiem, no kuriem jūs tās varbūt pat negaidāt.

Piedalīšanās Dieva misijā

I DAĻA — PĀRSKATS

Pagājušajā nedēļā mācību viela bija vērsta uz Dieva aicinājumu cilvēkiem sadarboties ar Viņu, lai liecinātu par Viņa mīlestību pasaulei. Šī misija sakņojas radīšanā un tiek atkārtota visos Rakstos. Šīs nedēļas studiju uzmanības centrā ir līdzdarbošanās Dieva misijā. Tā sākas ar aicinājumu, bet ar to tā nebeidzas; bez konkrētas rīcības aicinājumam nebūtu lielas jēgas.

1. Jāņa 4:8 Dievs ir aprakstīts kā mīlestība. Tajā pašā Jāņa vēstulē ir teikts, ka tie, kas ir liecinieki Dieva mīlestībai, dalīsies ar šo mīlestību ar plašāku pasauli. Ja tas, ar ko cilvēki dalās, nav mīlestības apliecinājums, tad tas nav daļa no Dieva misijas un ar to nevajadzētu dalīties. Zemāk ir sniegti vairāki piemēri, kā dalīties ar Dieva mīlestību, kas var kalpot kā vadlīnijas tam, ko šodien nozīmē dalīties Dieva mīlestībā ar tiem, kas ir ap mums un kas vēl nav patiesi piedzīvojuši Viņa mīlestību visā tās pilnībā.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Labākā vieta, kur sākt mācīties par dalīšanos Dieva mīlestībā, ir evaņģēliji. Kad Dievs iemiesojās uz zemes Jēzus veidā, Viņa iemiesošanās bija dziļš mīlestības piemērs. Lai gan, protams, neviens no mums nevar precīzi atkārtot iemiesošanās, mēs esam aicināti sekot Jēzus piemēram, īpaši tajā, kā Viņš attiecās pret citiem cilvēkiem un izrādīja mīlestību. Pat pavirši lasot evaņģēlijus, ātri atklājas atkārtotas tēmas, kas aprakstītas par Jēzu. Šīs tēmas palīdz mums izvērtēt, kā mēs dalāmies Dieva mīlestībā.

Jēzum bija līdzjūtība vai nu pret atsevišķiem cilvēkiem, kam vajadzīga palīdzība, vai arī pret veseliem cilvēku pūļiem. Reizēm šī līdzjūtība lika Jēzum pieskarties kādam cilvēkam un dziedināt viņu (*Lk. 5:12, 13*), reizēm tā lika Viņam radoši pabarot pūli (*Jņ. 6:1–14*), reizēm tā izpaudās kā labs vārds vai stāsts (*Mt. 19:14*). Līdzjūtība un dalīšanās Dieva misijā ir neatdalāmas. Ja, pārdomājot, mēs neatrodam daudz līdzjūtības mirkļu savā dzīvē vai mūsu draudžu darbībā, mums ir jāizvērtē, kā un vai vispār mēs piedalāmies Dieva misijā.

Arī Jēzus meklēja cilvēkus, kas bija atvērti saņemt svētību. Daloties Dieva misijā, mums vajadzētu sekot Viņa piemēram. Mūsu privilēģija ir meklēt mūsu kopienās tos, kuri ir pamesti novārtā, un radoši dalīties ar viņiem Dieva mīlestībā. Šāda kalpošana būtu sekošana Jēzus pēdās un Viņa vēlmju piepildīšana, kā tas parādīts Mateja 25:31–46. Jēzum svarīgi bija salabot izjukušas attiecības un lielāko daļu sava laika uz zemes Viņš pavadīja, atjaunojot pārrautās saites. Lai gan mēs visi esam nepilnīgi, tiem, kas ir piedzīvojuši Jēzus mīlestību un piedošanu, ir pienākums parādīt šo mīlestību un piedošanu pārējai pasaulei. Šī demonstrēšana ir daļa no tā, ko nozīmē piedalīties Dieva misijā.

Pētnieki bieži ir diskutējuši par to, vai Jēzus galvenās rūpes bija darbs jūdu vidū vai plašākā pasaulē. Daži apgalvo, ka, tā kā Jēzus lielāko daļu laika pavadīja ar jūdiem un lika saviem mācekļiem darīt to pašu, vismaz kamēr Viņš bija kopā ar viņiem, Viņa uzmanības centrā bija jūdi (*Mt. 15:24*). Šai domai ir zināma daļa patiesības, taču ir daudz piemēru, kuros Jēzus parādīja, ka Viņa mīlestība bija ne tikai pret jūdiem. Vairākas reizes Viņš citēja Vecās derības stāstus, kas izcēla ne-jūdu ticību, piemēram, stāstus par Sareptas atraitni, Naamanu un Sābas ķēniņieni (*Lk. 4:24–27; Mt. 12:42*). Jēzus pavadīja laiku ārpus Jūdejas ar ne-jūdiem, tostarp dažas naktis pavadīja samariešu pilsētā (*Jņ. 4:40*) un apmeklēja Tiras un Sidonas reģionu (*Mk. 7:24*), nemaz nerunājot par Dekapoli, ko apdzīvoja pagāni (*Mk. 7:31–36; Mt. 4:25*).

Jēzus praktizēja misiju un mīlestību, kas daudziem Viņa laika ļaudīm bija izaicinājums viņu šaurajai domāšanai. Demonstrējot šo mīlestību un īstenojot savu misiju, Jēzus sagatavoja augsni tam, kas notiks pēc Viņa nāves, augšāmcelšanās un debesbraukšanas. Jēzus sagaidīja, ka tie, kas bija sekojuši Viņam Viņa zemes dzīves laikā, piedzīvos Viņa mīlestību tādā veidā, ka viņi šo pieredzi nodos plašākai pasaulei. Šajā mīlestības pieredzes kontekstā Jēzus izteica labi zināmo aicinājumu Mt. 28:18–20, pavēlot saviem mācekļiem iziet pasaulē. Šis pilnvarojums nebija tikai aicinājums uz misiju, bet gan aicinājums mācīt, darīt par mācekļiem un dalīties Dieva mīlestībā, ko katrs māceklis bija piedzīvojis personīgi. Mēs neesam aicināti dalīties Dieva misijā, kamēr mums vispirms nav bijusi iespēja iepazīt Dievu un piedzīvot Viņa mīlestību. Tikai tad mums ir kaut kas tāds, ar ko ir vērts dalīties.

Vēl viena nozīmīga Rakstu sadaļa, ko der lasīt par dalīšanos mīlestības Dievā, ir Apustuļu darbu grāmata. Lai gan mūsu Bībelēs šo grāmatu bieži vien sauc par Apustuļu darbiem, pareizāk būtu to saukt par Svētā Gara darbiem. Šī grāmata ir pilna ar liecībām par Svētā Gara un cilvēku sadarbību. Līdzīgi kā evaņģēlijos, mēs atrodam cilvēkus, kuri piedzīvojuši brīnišķīgu pieredzi ar Jēzu, kuri nevēlas šo pieredzi paturēt sev un kurus Svētais Gars ir pilnvarojis dalīties ar šo mīlestību tālu un plaši.

Kā jau tika minēts kādā no iepriekšējām nodarbībām, misija vienmēr ir divvirzienu ceļš, kurā visi iesaistītie var viens no otra kaut ko mācīties. Apustuļu darbu grāmata mums atgādina, ka mēs kā cilvēki neieņemam Dieva vietu. Dievs caur Garu dodas visur mums pa priekšu. Šī Bībeles patiesība piedāvā vairākas konsekvences, par kurām mums būtu vērts padomāt.

Pirmkārt, ja Gars ir devies mums pa priekšu, mēs varam paredzēt, ka ierodoties redzēsīm kādu Gara izpausmi. Pēteris piedzīvoja šo realitāti, satiekoties ar Kornēliju (*Ap.d. 10; 11:1–18*). Tā rezultātā Pēteris saprata, ka Dievs ne tikai jau bija tur pirms viņa ierašanās, bet ka viņam arī bija ko mācīties no Kornēlija par Dieva mīlestību. Daudzējādā ziņā stāsts par Pēteri un Kornēliju vēsta par Pētera nepārtrauktu izaugsmi Dieva izpratnē tikpat lielā mērā kā par Kornēliju un viņa ģimeni. Kad mēs dodamies dalīties Dieva misijā, mums nevajadzētu doties pašapzinīgi, it kā mums nebūtu nekā, ko mācīties no tiem, kas nāk pie mums meklēt apgaismību. Drīzāk mēs ejam, cerot, ka ieraudzīsim Garu, kas jau darbojas tādā veidā, ar kuru mēs varam sadarboties.

Otrkārt, mums ir ar ko dalīties. Kamēr Gars ir mums priekšā, Viņš sadarbojas arī ar mums. Mums visiem ir unikāls stāsts vai liecība par mūsu ceļojumu ar Jēzu. Ar piedzīvojumiem ir jādalās. Šajā procesā, izmantojot savu dzīves stāstu, mēs varam iedegt kāda cilvēka sirdī jaunu atziņu par Dievu vai rosināt viņā jaunu vēlmi sekot Glābējam. Šis pamudinājums rodas no Dieva mīlestības atklāšanas vārdos *un* darbos. Tā kā veselīgas attiecības ir pamatā tam, ko Dievs no mums vēlas, Viņš bieži gaida vai ierobežo savu atklāsmi līdz brīdim, kad ierodas Viņa sekotājs, lai dalītos labajā vēsti. Tāpēc mums ir pienākums novērtēt šo privilēģiju, ar lūgšanām pieskaņoties tiem, ar kuriem Dievs jau sadarbojas, cenšoties katrā izdevībā dalīties ar viņiem stāstā par Dievu.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Lai gan draudžu vadītāji bieži cenšas motivēt cilvēkus misijai, ir būtiski apzināties, ka ir dažas vienkāršas lietas, ko mēs katrs varam darīt, lai novērtētu sevi un savas vietējās draudzes spēju piedalīties Dieva misijā. Šīs vienkāršas lietas, ja tās tiek veiktas apzināti, var radikāli pārveidot mūs, ka dzīvē atklājam pazemīgu attieksmi un veicam izmaiņas draudzē, kas ļauj vairāk pievērsties plašākas pasaules vajadzībām.

Individuāli mums ik pa laikam jāatrod laiks pašrefleksijai. Šī prakse prasa ļoti lielu godīgumu pašiem pret sevi, ar ko mēs visi regulāri cīnāmies. Katram no mums ir sev jāuzdod jautājums: Vai es pēdējā laikā esmu piedzīvojis Dieva mīlestību? Ja neesmu piedzīvojis,

tad kāpēc? Ja esat to piedzīvojis, tad uzdodiet sev šādu jautājumu: Vai esmu dalījies ar šo mīlestību, ko piedzīvoju, ar plašāku pasauli? Šie vienkāršie jautājumi, ja tie ir uzdoti sev patiesi, var daudz ko atklāt.

Arī draudze var uzdot šos pašus jautājumus korporatīvi. Vai draudze ir vieta, kur kopiena piedzīvo Dievu? Un, ja Dievs tiek piedzīvots kopienā, vai draudze dalās šajā realitātē ar apkārtējo sabiedrību? Kad draudze ir izvērtējusi situāciju, tā var izstrādāt turpmākus plānus, kā virzīties uz to, lai vai nu piedzīvotu Dievu jaunā veidā, vai arī aktīvi izmantotu to, ko tā ir piedzīvojusi, un dalītos tajā ar plašāku sabiedrību.

Būtiski ir periodiski atgādināt (ar sprediķu, stāstu bērniem, grāmatu un rakstu palīdzību) par pasaules vajadzībām. Līdzīgi kā Jēzus darīja ar saviem mācekļiem, Dievs dara ar mums šodien. Dievs vēlas, lai mēs būtu globāli pilsoņi, kas domā ārpus mūsu pašu vajadzībām. Mums vajadzētu vēlēties, lai Dieva mīlestība tiktu līdzdalīta ar visu cilvēci un mums būtu aktīvi jāmeklē veidi, kā to padarīt iespējamu. Dažiem šī patiesība nozīmē novirzīt daļu savu finanšu līdzekļu mērķtiecīgai misijai. Citiem šī patiesība nozīmē atvērt sevi Dieva aicinājumam, kas, iespējams, ietver pārceļšanos uz citu vietu vai nu tajā pašā valstī, vai citviet pasaulē. Kāpēc? Tāpēc, ka Dievs ir aicinājis katru no mums dalīties ar savu stāstu un saviem talantiem ar cilvēkiem, kuriem izmisīgi nepieciešams redzēt Dieva mīlestības apliecinājumu. Neatkarīgi no tā, ko Dievs jūs aicina darīt, atcerieties, ka jums jāpaliek atvērtiem tam, ka, daloties ar citiem, jūs tiksiet svētīti un ka Dievs jau ir turpat priekšā jums.

Attaisnojumi, lai izvairītos no misijas

I DAĻA — PĀRSKATS

Iepriekšējās nedēļas tēma uzsvēra, ka misijas pamatā ir Dieva iniciatīva un ka Dievs mūs aicina uz misiju. Šonedēļ uzmanības centrā ir realitāte, ka daži, kas ir piedzīvojuši Dievu, izvairās no aicinājuma uz misiju un privilēģijas dalīties Dieva mīlestības pieredzē, kas viņiem ir bijusi.

Kādā brīdī visi cilvēki, kas ir piedzīvojuši Dievu, saskarsies ar kārdinājumu izvairīties dalīties šajā pieredzē ar citiem. Vislabāk ir pazemīgi atzīt šo realitāti, nevis uzskatīt, ka šāds kārdinājums piemeklē tikai citus. Tiklīdz mēs atzīstam, ka kādā brīdī saskaramies ar šo kārdinājumu, ir vieglāk spert apzinātus soļus, lai izietu no šīs izvairīšanās zonas un nonāktu veselīgākā telpā, kurā dalāmies Dieva mīlestībā ar citiem.

Galu galā attaisnojumi, lai izvairītos no misijas, ir velna kārdinājumi, kurš nevēlas, lai kāds dzird vai piedzīvo Dieva labestību. Tādējādi izvairīšanās no misijas nav tikai pienākumu nepildīšana, bet gan neizmantota iespēja iesaistīt citus dziļākā un jēgpilnākā ceļā ar Dievu uz dzīves pārpilnību. Nākamajā komentāru sadaļā ir aprakstīti divi iespējamie veidi, kā tiek izmantoti attaisnojumi, lai izvairītos no misijas. Šie attaisnojumi nav vieniģie veidi, kā notiek izvairīšanās no misijas, taču tie ir divi no spilgtākajiem veidiem. Pirmais piemērs tiek rādīts caur mācekļu stāstu Ģetzemanes dārzā. Otrajā piemērā kritiskos punktus atklās stāsts par Jonu.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Ģetzemane

Kad tuvojās Jēzus dzīves pēdējās stundas uz zemes pirms aresta, tiesas un nāves, Viņš aizveda mācekļus uz Ģetzemanes dārzu, lai lūgtu. Jēzus aicināja trīs Viņam tuvākos mācekļus lūgt kopā ar Viņu un palikt nomodā, kamēr Viņš lūdz, jo tas, kas ar Viņu notika, bija smagi nospiedošs. Jēzum šajā brīdī bija ļoti nepieciešams draugu mierinājums (*Mt. 26:36–45*).

Diemžēl mācekļi, kuri patiesi mīlēja Jēzu un uzskatīja Viņu par mīļu Draugu, nespēja izpildīt lūgumu un aizmiga. Šī nolaidība notika divas reizes. Mācekļi kļuva pašapmierināti un ļāva miegainībai atturēt viņus no dalīšanās ar Kunga nastu. Pirms viņiem bija iespēja to labot, Jēzus tika arestēts un aizvests no viņu vidus (*Mt. 26:47–56*). Tādējādi mācekļiem tā kļuva par neizmantotu iespēju kalpot Tam, kuru viņi tik ļoti mīlēja.

Problēma šajā situācijā nebija tā, ka mācekļi nekad nebija piedzīvojuši Jēzus mīlestību. Šajā brīdī viņiem jau bija daudz pierādījumu, kas apliecināja Jēzus mīlestību pret viņiem. Problēma nebija pat tajā, ka viņi bija attālinājušies no Jēzus. Galu galā viņi bija kopā ar Viņu dārzā. Tomēr viņos iezagās pašapmierinātības sajūta. Mācekļi nespēja saprast, cik būtiski šajā izšķirošajā brīdī bija palikt nomodā un lūgt par Jēzu. Mācekļi palaida garām iespēju dalīties Tēva mīlestībā ar To, kurš viņiem bija tik daudz mācījis par mīlestību.

Skumji teikt, ka mēs šodien bieži esam vainīgi tajā pašā pašapmierinātībā un nolaidībā. Mums ir brīnišķīga pieredze ar Jēzu. Un mēs esam atklāti Jēzus sekotāji. Bet realitāte, kad mēs ieskatāmies tuvāk, ir tāda, ka daudzi no mums ir kļuvuši pašapmierināti savā ticībā. Šī pašapmierinātība bieži vien notiek nemanāmi. Pārdomājot savu dzīvi, mēs varam atskārst, ka nemīlam citus taustāmos veidos. Līdzīgi mācekļiem mēs zinām, ka Jēzus ir labs un ka vēlamies būt kopā ar Viņu, bet ieslīgstam garīgā miega stāvoklī, palaižot ga-

rām daudzas iespējas dalīties Dieva mīlestībā ar izmisušo pasauli. Mums ar cieņu jāmudina citam citu palikt nomodā un vienmēr būt gataviem dalīties mīlestībā, ko esam piedzīvojuši, ar ciešanu pilno pasauli.

Jona

Otrs attaisnojums, ko izmantojam, lai izvairītos no misijas, ir iemiesots neizmantoto iespēju formā stāstā par Jonu. Šī attaisnojuma forma atšķiras no nolaidības un pašapmierinātības, ko mācekļi izrādīja Ģetzemanē. Tomēr arī otrais attaisnojums, tāpat kā pirmais, ir izplatīts. Jonas stāsts ir piemērs otrajam attaisnojumam vairākos gadījumos. Lai gan stāsts ir daudzšķautņains, Jonas grāmata daudzējādā ziņā ir, kā mēs tikko apgalvojām, stāsts par neizmantotām iespējām.

Jona pazina Dievu un pravietoja Dieva vārdā Israēlā, pirms saņēma aicinājumu doties uz Ninivi (2. *Kēn.* 14:25). Taču viņa iepriekšējais pravieša darbs vienmēr bija bijis starp israēliešiem un ietvēra iedrošinošas lietas Israēla labā. Jonas darbs *neietvēra* pravietošanu Israēla ienaidnieku vidū. Lasot visu Jonas grāmatu, jūs pamanīsiet, ka Jona daudz cīnījās ar mīlestību pret cilvēkiem, kas nāca no cittautiešu vides.

Jonas grāmatā ir atrodamas divas nozīmīgas neizmantotas iespējas. Pirmā neizmantotā iespēja notiek uz kuģa, uz kura Jona uzkāpa, lai bēgtu no Dieva. Vētras laikā Jonu ieskauj jūrnieki, kuri pielūdza citas dievības. Tomēr vētras laikā jūrnieki lūdza Jonu lūgt viņa Dievu cerībā, ka viņa aizlūgšana kaut ko mainīs (*Jon.* 1:6). Jona tā arī nelūdza. Jonas risinājums bija ar jūrnieku palīdzību izdarīt pašnāvību (*Jon.* 1:12). Šajā stāsta posmā Jona nezināja, ka zivs varētu glābt viņa dzīvību, tāpēc viņš lūdza jūrniekus mest viņu pāri bortam drošā nāvē.

Jūrnieki, kuriem bija līdzjūtīgākas sirdis nekā Jonam, sākumā atteicās, līdz viņiem vairs nebija citu iespēju (*Jon.* 1:13). (Atcerieties iepriekšējo mācību vielu par to, kā būt atvērtam saņemt svētību no tiem, kurus satiekat.) Vētra norimās, kad Jona tika pārņemts pārbortu. Tā rezultātā jūrnieki no jauna sāka cienīt Jonas Dievu. Problēma bija tā, ka Jona palaida garām iespēju lūgt Dievu, nevis piedāvāt cilvēcisku risinājumu. Šī iespēja būtu devusi jūrniekiem pilnīgāku un labāku izpratni par to, kas ir Dievs.

Otrā neizmantotā iespēja radās pēc tam, kad Jona sludināja Ninivē. Cilvēki pieņēma Jonas vēsti un nožēloja grēkus. Taču Jona nekur nebija atrodams. Tā vietā viņš uzkāpa tuvējā kalnā, cerēdams ieraudzīt Ninives iznīcināšanu (*Jon.* 4:5). Kad tas nenotika, Jona sadusmojās uz Dievu (*Jon.* 4:1). Jona atklāj patieso iemeslu, kāpēc viņš atrunājās, lai izvairītos no Dieva misijas. Jona saka Dievam, ka viņš zināja, ka Dievs ir mīloša un līdzjūtīga būtne un tāpēc, visticamāk, piedos niniviešiem (*Jon.* 4:2). Apzinoties šo Bībeles patiesību, Jona nevēlējās doties misijā pie cilvēkiem, kas viņam nepatika, jo viņš negribēja, lai viņi pieredzētu Dieva labestību.

Jonas grāmata ir vienīgā Bībeles grāmata, kas beidzas ar jautājumu (*Jon.* 4:11). Jautājums ir tiešs. Dievs jautā Jonam: "Kāpēc tu nevari mīlēt cilvēkus tā, kā Es mīlu?" Tā kā Jona atteicās mīlēt savus ienaidniekus, viņš atradās ārpus pilsētas, lai gan viņam vajadzēja būt tās iekšienē, palīdzot Ninives iedzīvotājiem spert nākamos soļus attiecībās ar Dievu. Jonas atteikšanās kļuva par neizmantotu iespēju.

Jonas attaisnojumi bija ietērpti tajā, ko mēs šodien saucam par etnocentrismu, aizspriedumiem un rasismu. Jona savā dzīvē piedzīvoja Dieva mīlestību un zināja, ka Dievs ir līdzjūtīgs. Taču Jona nespēja tikt pāri savām nacionālā lepnuma jūtām. Tā kā viņš uzskatīja, ka ir labāks par citiem, viņš nevēlējās doties misijā tā, kā to vēlējās Dievs. Kāds skumjš stāsts. Tomēr mēs varam mācīties no tā arī šodien.

Jonas grāmatas beigās uzdotais jautājums ir jautājums, ko mums vajadzētu uzdot sev un mūsu draudzēm. Vai mēs izrādām mīlestību pret apkārtējām kopienām, īpaši pret tiem,

kas izskatās citādi nekā mēs, vai nāk no citām pasaules daļām? Pārāk bieži esmu dzirdējis sarunas draudzē vai sabatskolā, kurās atklājas aizspriedumi un kaitīga etnocentriska attieksme. Šādu attieksmi bieži vien pavada attaisnojumi, kāpēc noteiktas cilvēku grupas neietilpst mūsu misijā. Šāda domāšana ne ar ko neatšķiras no Jonas domāšanas veida.

Jona nespēja saprast, ka tad, kad Dievs izrāda mīlestību un līdzjūtību pret citiem, Viņa dievišķajai žēlsirdības izpausmei vajadzētu atgādināt, ka Dievs to pašu ir darījis arī mūsu labā. Kad jūs dodaties misijā un dalāties Dieva mīlestībā, un vērojat, kā tā pārveido cilvēku dzīves, šāda pieredze var uzlabot arī jūsu ceļojumu ar Dievu. Šī pieredze var arī iesaistīt jūs jaunās cilvēciskās attiecībās ar ļaudīm, kuri var būt ļoti atšķirīgi no jums, bet kurus vieno attiecības ar Jēzu. Jona uz kuģa varēja iegūt jaunus draugus, ar kuriem dalīties savā ticībā. Tas pats attiecas uz Ninivi. Diemžēl šīs iespējas tika palaistas garām, jo Jona izvēlējās atrunas, kas sakņojas viņa egoistiskajā lepnumā un etnocentrismā.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Mums visiem vajadzētu būt pateicīgiem par skaisto pieredzi, kas mums ir kopā ar Jēzu. Tomēr laika gaitā mēs bieži vien kļūstam pašapmierināti savā ceļojumā ar Dievu. Līdz ar šo pašapmierinātību bieži vien rodas tieksme attaisnoties, lai nedalītos Dieva mīlestībā ar citiem. Pašapmierinātība var notikt nemanāmi, un, pirms mēs to pamanām, mēs esam aizmiguši, lai gan mums vajadzētu būt nomodā. Kā indivīdiem un kā draudzēm mums ir godīgi jāpaskatās uz savu ikdienas dzīvi un jāuzņemas atbildība. Ja mēs aktīvi neveidojam attiecības ar cilvēkiem, kuri cieš vai kuriem ir vajadzīga palīdzība viņu nastu nešanai, mēs esam kļuvuši pašapmierināti. Atbildība prasa sanākt kopā ar nelielu uzticamu draugu grupu no jūsu vietējās draudzes, kuri ir gatavi atklāti runāt par savu pašapmierinātību un ir gatavi palīdzēt viens otram izdomāt veidus, kā atjaunot pieredzi ar Dievu, radoši daloties ar Viņu plašākā pasaulē ap mums.

Citiem realitāte ir drūmāka — viņi ir izveidojuši attaisnojumus, lai izvairītos no misijas pie konkrētām cilvēku grupām, piemēram, musulmaņiem vai katoļiem, jo uzskata, ka šie cilvēki nav Dieva mīlestības cienīgi. Šādi attaisnojumi atklāj, ka viņu vidū valda pārākuma un etnocentrisma attieksme, un šādā gadījumā ir nepieciešams lūgt Dievu, lai Viņš palīdz viņiem mīlēt visus cilvēkus. Mēs varam sasniegt šo mērķi, jautājot sev, ko mēs domājam par konkrētiem cilvēkiem. Ja mēs baidāmies no noteiktām cilvēku grupām vai uzskatām, ka tās nav glābšanas vērtas, tad tā ir zīme, ka kaut kas nav kārtībā ar mums, nevis ar konkrēto grupu. Godīgs novērtējums prasa pašpārbaudes un patiesīguma līmeni, ko ir grūti sasniegt, taču draudze, kas vēlas cīnīties ar šīm realitātēm, ir draudze, kuru var ietekmēt Svētais Gars.

Motivācija un sagatavošanās misijai

I DAĻA — PĀRSKATS

Motivācija ir vēlme vai iemesls, kādēļ cilvēks vēlas kaut ko darīt kāda labā, savukārt sagatavošanās ietver darbības, kas nepieciešamas, lai varētu kaut ko paveikt. Motivācija ir saistīta ar kaut ko tādu, kas liek vai virza mūs rīkoties. Sagatavošanās ļauj īstenot plānus. Lai gan Jēzus un tas, ko Viņš ir darījis mūsu labā, ir mūsu motivācija misijai (*Rom. 5:8*), Viņš mums ir uzticējies arī savu Garu, tādējādi ļaujot mums īstenot Viņa gribu un misijas uzdevumu (*Mt. 28:18–20; Jņ. 14:15–31; Jņ. 20:21, 22*).

“Mēs mīlam, jo Viņš pirmais mūs ir mīlējis” (*1. Jņ. 4:19, NIV*) apzīmē cēloni un sekas, iemeslu, kas motivē mūs atsaukties un rīkoties. Atsaucoties Dieva mīlestībai, mēs sludinām un izdzīvojam vārdos un darbos labo vēsti, ka Jēzus ir mūsu Glābējs un Kungs! Garam darbojoties, mūsu dalīšanās ar patiesību, kas ietverta Viņa Vārdā, nonāks pie dzirdīgām ausīm un nesīs daudz augļu. Tajā pašā laikā mums ir jābūt gataviem uz to, ka daudzi šo Vārdu noraidīs, liekot citiem zaudēt cerību.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Dievs–Misionārs

“Stāsts par Dieva misiju pie pazudušās cilvēces ir vislielākais stāsts, kāds jebkad ticis stāstīts. Šis stāsts sākas [Vecajā derībā] uzreiz pēc Ādama un Ievas grēkā krišanas un turpinās sentēvu periodā un Israēla vēsturē. Evaņģēlijos ir aprakstīts Dieva misijas centrālais notikums — Kristus dzimšana, kalpošana, izpērkošā nāve, augšāmcelšanās un debesbraukšana. Bībeles stāsts turpinās Apustuļu darbos un vēstulēs, kur tiek uzsākta kristīgās draudzes izveide, un noslēdzas ar Dieva misijas apokaliptisko kulmināciju Atklāsmes grāmatā. Dieva misija ir visa Bībeles kanona centrālais stāsts, sākot no 1. Mozus grāmatas līdz Atklāsmes grāmatai.” (Gorden R. Doss, *Introduction to Adventist Mission* (Berrien Springs, MI: Department of World Mission, 2018), 1. lpp.

“Bībeles lielais metanaratīvs... parāda, ka Dievs strādā pie visaptveroša projekta, lai atjaunotu savu zemi un visu kosmosu tā sākotnējā, perfektajā stāvoklī. Bībeles stāsti no 1. Mozus grāmatas līdz Atklāsmes grāmatai apraksta Dieva kosmiskā misijas projekta aspektus. Kopējā tēma ir tāda, ka visvarenais, žēlastības pilnais, mīlošais, Trīsvienīgais Dievs ir uzsācis misiju un Viņš to pilnībā pabeigs.” 22. lpp.

Tādējādi stāsts par izpirkšanu motivē mūs gan sagatavoties, gan iesaistīties Dieva misijā, Dieva stāstā. Mūsu Tēvs kā Dievs–Misionārs rūpējas un vēlas caur mums svētīt citus, tādēļ Viņš mums ir pavēlējis doties pie visiem cilvēkiem, valodām, ciltīm un tautām.

Tātad, kāpēc Kristus mums pavēl iet un sludināt Evaņģēliju? Kāpēc Dievam ir nepieciešams, lai jūs būtu motivēti un gatavi pievienoties Viņam misijā? Dažus no šiem iemesliem var atrast grāmatā *Passport to Mission* (Berrien Springs, MI: Institute of World Mission, 2009), 28.–36. lpp. Šeit ir adaptēts kopsavilkums:

Jēzus ir unikāls dzīvības un glābšanas avots, un cilvēkiem ir jāzina par Viņu.

- Jāņa ev. 3:36: “Kas tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība, bet, kas Dēlu nepieņem, tas dzīvības neredzēs.” (NIV).
- Apustuļu darbi 4:12: “Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana.”
- 1. Jāņa 5:12: “Kam Dēls ir, tam ir dzīvība, kam Dieva Dēla nav, tam nav dzīvības.”

Jēzus ir dievišķs Dieva Dēls

Jēzus nepretendē uz to, ka viņš ir tikai labs skolotājs (kā citi reliģiskie līderi) vai liels vadītājs (kā Mozus vai Dāvids), vai arī kāds pusdievs vai mazāks dievs (kā tas ir citās reliģijās). Neviena cita no lielajām reliģijām nepretendē uz sava dibinātāja dievišķību.

- Jēzus apgalvo, ka ir pilnīgi dievišķs, tas ir, vienlīdzīgs ar Dievu (*Jņ. 8:58, 59; Jņ. 10:30–33*).
- Jēzus mācekļi arī bezbailīgi pasludināja Viņa dievišķību (*Mt. 16:14–16*). Pierādījums, ko viņi sniedza saviem apgalvojumiem, bija augšāmcelšanās (*1. Kor. 15:14–20*). Ja Dievs uzmodināja Jēzu, tad tam, ko Jēzus teica, ir jābūt patiesam.

Jēzus piedāvā unikālu glābšanu — glābšanu žēlastībā caur ticību.

- “Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana. Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos.” (*Ef. 2:8, 9*).

Nevienai citai pasaules reliģijai nav šādas glābšanas. Citas reliģijas patiešām var noteikt augstus standartus, veicināt ētisku uzvedību, izcelt veselības likumus, cildināt cēlu filozofiju vai radīt jaukus cilvēkus. Bet šīs reliģijas arī tic, ka cilvēki var sevi glābt ar to, ko viņi dara! Šo nekristīgo reliģiju pamatā ir glābšana, kas nāk caur darbiem.

Jēzus piedāvā universālu pestīšanu — visaptverošu un ekskluzīvu.

- “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis (...), lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” (*Jāņa ev. 3:16*).

Glābšanas piedāvājums ietver ikvienu cilvēku pasaulē. Patiesība ir tāda, ka Dievs vēlas, lai visi cilvēki dzirdētu vēsti — Labo vēsti, ka Dievs piedāvā bezmaksas glābšanu, kuras pamatā ir šis unikālais Jēzus. Lielajā uzdevumā Jēzus skaidri norāda, ka mēs varam piedalīties šīs Labās vēsts izplatīšanā citiem.

Ja kāds jums jautātu, kāpēc esat Septītās dienas adventists un kas jums motivē misijai, ko jūs atbildētu? Kā Septītās dienas adventistu vēsts unikalitāte un vienreizīgums motivē mūs misijai pasaulē?

Lai gan lielākā daļa Septītās dienas adventistu atsevišķo ticības mācību (pārlicību) ir kopīgas ar dažiem kristiešiem, Septītās dienas adventistu pārlicības pilnais “komplekts” ir unikāls starp kristiešu grupām. Šeit ir trīs pārlicības, kas nosaka to, kam mēs ticam, kā mēs esam motivēti, sagatavoti un kā mēs redzam savu misiju.

Pārlicība Nr. 1: Jēzus atgriezīsies otrreiz — šī atnākšana būs redzama, burtiska un nenovēršama (drīz). Pirms adventisma pirmsākumiem vairums kristiešu vai nu neticēja burtiskai atnākšanai, vai arī mazināja tās nozīmi. Daudzi no šiem kristiešiem bija postmileniālisti. Postmileniālisti ticēja, ka būs tūkstošgade jeb 1000 gadi miera un labklājības, un tad nāks Jēzus. Cilvēki gaidīja un strādāja, lai sagaidītu šo tūkstošgadi, nevis otro atnākšanu. Septītās dienas adventisti, pamatojoties uz Bībeli, tic, ka patiesā pasaules cerība nav zemes tūkstošgade, bet gan Jēzus otrās atnākšanas “svētlaimīgā cerība” (*Tit. 2:13*).

Zemāk ir sniegts mūsu uzskatu par Otro atnākšanu kopsavilkums:

- Septītās dienas adventisti pieņem un sludina Otrās atnākšanas apsolījumus (*Jņ. 14:1–3; Atkl. 22:7, 12, 20*).
- Šī atnākšana ir burtiska (*Ap.d. 1:11*).
- Otrā atnākšana tiek attēlota kā redzama (*Mt. 24:30; Atkl. 1:7*).
- Visas zīmes norāda uz tuvu, drīzu, nenovēršami tuvojošos atnākšanu. Jēzus atkal un atkal lieto vārdu “drīz” (*Atkl. 22:7, 12, 20; Mt. 24:4–28; Lk. 21:7–28*).

- Dieva tauta redzēs Jēzu (*Jņ. 14:3*) un būs ar Viņu mūžīgi (*1. Tes. 4:17*).
- Mirušie tiks uzmodināti (*1 Tes 4:13–16*) un ticīgie saņems nemirstību (*1. Kor. 15:53*).
- Asaras, sēras un nāve tiks likvidētas (*Atkl. 21:3, 4*).

Šī vēsts ir svarīga mūsu misijai šodien, jo daudziem ir nepieciešams dzirdēt Labo vēsti par svētlaimīgo cerību. Tomēr lielākais izaicinājums, ar ko mēs saskaramies, ir nekrīstīgā pasaule. Miljoniem, ja ne miljardiem, musulmaņu, hinduistu, budistu un tradicionālo reliģiju piekritēju nekad nav dzirdējuši par šo cerību. Mums viņiem ir jāstāsta. Jēzus vēlas, lai viņi dzirdētu par Viņa atnākšanu.

Pārliecība Nr. 2: Dievs aicina ticīgos uz mīlestības pilnu paklausību un nopietnu mācekliību. Ņemot vērā Jēzus atnākšanu, mums ir nopietni jā sagatavojas. Svarīga ir uzticīga, paklausīga mācekliība. Adventisti vienmēr ir ticējuši, ka Jēzus ir mūsu Glābējs. Mēs vienmēr esam uzsvēruši, ka patiesa ticība izpaužas, padarot Jēzu arī par Kungu. Jēzus izglābtajiem cilvēkiem ar prieku jāpadara Viņš par Kungu un ar pateicību jāseko Viņam. Mēs ticam, ka gan evaņģēlijs, gan Dieva bauslība ir būtiski svarīgi un harmoniski sader kopā kā divi laivas airi. Bauslība ved mūs pie Kristus un kalpo kā mūsu standarts. Jēzus atbrīvo mūs no bauslības nosodījuma, un Viņa gars ieraksta bauslību mūsu sirdīs. Šī iemesla dēļ adventisti:

- Atbalsta visus desmit baušļus, ieskaitot novārtā pamesto ceturto sabata bausli, uzskatot, ka Jēzus to deva radīšanas brīdī (*1. Moz. 2:2*), Jēzus to atkārtoja desmit baušļos (*2. Moz. 20:8–11*) un Jēzus to nostiprināja savas kalpošanas laikā (*Mk. 2:27*).
- Tic, ka sabats ir spēcīgs simbols Dieva radīšanas spēkam (*1. Moz. 2:2, 2. Moz. 20:8–11*), glābjošai žēlastībai (*2. Moz. 20:2, 5. Moz. 5:12–15*) un pestīšanas galīgajai atdusai debesīs (*Ebr. 4:1–11, īpaši 9. pants*).
- Pieņem Kristus kundzību visās dzīves jomās, tostarp laulībā un ģimenē, apģērbā, atpūtā, uzturā utt. (*Ef. 5:21–6:4; Fil. 4:8, 9; 1. Kor. 6:19, 20; 1. Tim. 2:8–10*).

Pasaulē, kurā ir pārpārēm morāles un pieklājības normu neievērošanas, adventistu kristietībai vajadzētu veicināt svētu dzīvi. Pasaulē, kurā steiga un steigas dēļ rodas liels stress, kristieši Kristus kundzībā var atrast prieku un atpūtu sabbatā. Viņiem savā dzīvē būtu jāparāda gan Jēzus glābjošais spēks, gan Viņa kundzība.

Pārliecība #3: Dievs ticīgajos atjauno dzīves pilnību Kristū. Kristieši nenonāk debesīs kā bezķermeniskas dvēseles. Otrā atnākšana atjauno visu dzīvi. Ticīgajiem vajadzētu sagatavoties Otrajai atnākšanai pilnībā — ar garu, dvēseli un miesu. Dievs vēlas mūs atjaunot kā cilvēkus visā kopumā — ar garu, dvēseli un miesu. Glābšana ietver katru dzīves un būtības daļu. Jēzus vēlas, lai mēs dzīvotu pilnīgu un pilnvērtīgu dzīvi. Jāņa ev. 10:10 Viņš saka: “Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība.” (*Jņ. 10:10*). Mūsu motivācija un sagatavošanās misijai ir vairāk nekā jebkad vajadzīga pasaulē, kas ir slima, atkārtīga un dzīvo neziņā, kurai izmisīgi nepieciešama vēsts par Jēzu, kurš rūpējas par visām mūsu dzīves daļām un kalpo tām. Mirstošajai pasaulei ir vajadzīga cerība uz jaunu dzīvi, kas Dieva žēlastībā un spēkā tiek izdzīvota pilnā mērā.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Ticīgie gaida Jēzus otro atnākšanu, studējot Dieva Vārdu un dziedot slavas dziesmas Kristus miesas (draudzes) sadraudzībā, vienlaikus gatavojoties cilvēcei veltītai kalpošanai. Nedrīkst būt ne dīkstāves, ne izniekota laika, jo katrs mirklis tiek izmantots, lai sagatavotos un iesaistītos Dieva misijā. Mēs virzāmies uz priekšu, ticot Viņa apsolījumiem. “Tad nu nepieklusim, labu darīdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja nepagursim.” (*Gal. 6:9*).

1. Kā izskatītos mūsu dzīve, ja mēs īstenotu iepriekšējā rindkopā paustās domas? Vai mēs varam iegūt motivāciju un sagatavoties, klausoties Dieva vārdu? Paskaidrojiet. Vai iesaistīšanās Dieva kalpošanā sagatavo mūs misijai? Pārrunājiet.
2. Vai jūs patiešām ticat, ka Jēzus ir unikāls Dieva Dēls, kas mums piedāvā brīnišķīgu glābšanas svētību, kas ir dāvana? Ja jā, tad kāpēc? Vai šī vēsts jūs ir motivējusi un mainījusi jūsu dzīvi? Ja jā, tad kā? Kā šī vēsts ietekmēja sākotnējo mācekļu misiju? Kā tā ir ietekmējusi un kā tai vajadzētu ietekmēt jūsu misiju?
3. Vai mēs kā baznīca vienmēr esam pasnieguši savu unikālo vēsti, kas saistīta ar Jēzu, tādā veidā, kas motivē mūs misijai? Paskaidrojiet. Ko mēs vēl varam darīt, lai sagatavotos un pilnveidotos šajā jomā?

Misija pie mana kaimiņa

I DAĻA — PĀRSKATS

Izlasiet līdzību par labo samarieti (*Lk. 10:25–37*) un pārdomājiet sekojošus jautājumus:

Lūkas ev. 10:29: “Kurš tad ir mans tuvākais?” Vai, uzdodot vai atbildot uz šo jautājumu no personiskās perspektīvas (“kurš ir *mans* tuvākais?”), tiek mainīts fokuss vai prioritāte no tā, kam vajadzīga palīdzība, uz to, kas to sniedz? Vai šāda fokusa maiņa nerada risku mainīt vēstījumu un principu, ko Jēzus vēlas, lai mēs saprastu un praktizētu?

Lūkas ev. 10:36: “Kurš no šiem trim cilvēkiem tev šķiet tas tuvākais bijis tam, kas bija kritis laupītāju rokās?” Jēzus jautājumā galvenā uzmanība ir pievērsta cilvēkam, kurš tika aplaupīts, viņa brūcēm un vajadzībām. Jēzus pievērš uzmanību cilvēkam, kurš tika aplaupīts un pret kuru slikti izturējās, un kuram tika sniegta palīdzība. Jēzus arī pret-nostata kaimiņus, kuriem bija iespēja palīdzēt, bet kuri neizmantoja šo iespēju.

Lūkas ev. 10:37: “Tas atbildēja: “Tas, kas viņam žēlsirdību parādīja.” Tad Jēzus uz to sacīja: “Nu tad ej un dari tu arī tāpat.”” Kā norāda Jēzus, ar pareizu atbildi uz jautājumu nepietiek. Savā pamācībā rakstu mācītājam Jēzus uzsver, cik svarīga ir rīcība, evaņģēlija īstenošana praksē. Tas nozīmē, ka mums ir jābūt Kristus miesas rokām un kājām.

II DAĻA — KOMENTĀRS

“Mīli savu tuvāko kā sevi pašu”

Kļūstot par daļu no Dieva kopienas, mēs redzēsim katra tās locekļa problēmu un piedzīvosim, ko nozīmē dzīvot kopā ar tiem un ciest kopā ar tiem. Mēs varam cerēt, ka, ciešot kopā ar kopienu, mēs arī rūpēsimies par viņu vajadzībām. Mums ir jābūt tuvākajiem tiem, kam tas ir nepieciešams. Daudzi kopienas locekļi cieš un viņiem ir vajadzīga palīdzība. Vai mēs varam noskaidrot, kam būs vajadzīga mūsu kā tuvāko palīdzība? Vai mana draudze atvieglo ciešanas tiem, kam tas ir nepieciešams, vai arī mēs paši apzināti vai nezināšanas dēļ veicinām ciešanas?

Ir vērts atzīmēt, ka Jēzus vārdi Mateja evaņģēlija 23. nodaļā bija skarbi, pilni patiesības par Israēla reliģiozitātes situāciju un saturu. Jēzus vārdi bija vērsti arī uz Viņa ļaužu atjaunošanu, lai Viņa ļaudis varētu būt līdzjūtīgi tuvākie. Jēzus vēlējās, lai Viņa ļaudis saprastu Viņa baušļus jaunā veidā. Viņš vēlējās, lai Israēls pievērstos Dievam un arī savam tuvākajam. Jēzus vēlējās, lai Israēls “mīlētu Dievu, savu Kungu, no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta.” (*Mt. 22:37, NKJV*). Šis ir augstākais un pirmais bauslis. Bet otrais bauslis ir pirmā baušļa turpinājums: “tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.” (*Mt. 22:39*). Godīgumu un taisnīgumu, mīlestību un rūpes nevar praktizēt tikai atsevišķi indivīdi, tie ir jāpraktizē un jāīsteno arī visai Baznīcai, Kristus miesai.

Vecās derības pravieši kā tuvākā aizstāvji

Vecās derības pravieši bija diezgan atklāti attiecībā uz likumiem un noteikumiem, kas attiecās uz savu tuvāko vai uz tiem, kam bija nepieciešama dziedināšana un glābšana. Šādi likumi un noteikumi, kuri tika izteikti caur praviešiem, bija Dieva veids, kā darīt zināmu savu gribu, lai Israēls liecinātu saviem kaimiņiem, lai viņš būtu gaisma tautām. Praviešiem bija jākalpo kā evaņģēlija vēstnešiem un jākalpo kā runas vīriem pret jebkuru netaisnību un ļaunumu.

Pravieši mudināja tautu un tās vadītājus: “Mācaities labu darīt, meklējiet taisnību, palīdziet apspiestajiem, stāieties pretī varmācībai, piešķiriet pienācīgo tiesu bāriņiem, aizstāviet atraitni!” (*Jes. 1:17*) un aizliedza darīt pāri “atraitnēm, bāriņiem, svešiniekiem un

nabagiem” (*Cah. 7:10*). Pravieši asi nosodīja arī jebkādu netaisnību. Elija nosodīja ķēniņu Ahabu par Nabota slepkavību un viņa vīna dārza nozagšanu. Āmoss vērsās pret Israēla valdniekiem, jo tā vietā, lai ļautu “tiesai plūst kā straumei un taisnībai kā mūžīgam strautam”, tie, saņemot kukuļus, mina nabagiem uz galvas, apspieda trūkumcietējus un liedza taisnīgumu apspiestajiem. (John R. W. Stott, *Decisive Issues Facing Christians Today* (Tarrytown, NY: Fleming H. Revell Company, 1990), 236. lpp.)

Izraēlas struktūra un sabiedrība “cildināja darbu, nosodīja dīkdienību, gaidīja, ka tēvi apmācīs savus dēlus apgūt prasmes ar savām rokām, veicināja cilvēcisku savstarpīgumu un taisnīgumu, kā arī izrādīja aktīvas rūpes par saviem tuvākajiem”, un jo īpaši “tā respektēja dievišķā tēla nesēju — gan vīriešu, gan sieviešu — cieņu.” (Arthur F. Glasser, *Announcing the Kingdom: The Story of God’s Mission in the Bible* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2003), 88. lpp.) Turklāt pielūgsmē un paklausībā Dievam ir tieši saistīta ar taisnīgumu un filantropiju. Šie kopumi iet roku rokā, tāpat kā taisnīgums un žēlsirdība pret savu tuvāko ir saistīti ar pazemīgu staigāšanu Dieva priekšā. Visi norādījumi un noteikumi par labklājību un taisnīgu attieksmi pret nabagiem, svešzemniekiem, bāreņiem, atraitnēm un neaizsargātajiem ir cēlušies no Dieva, kas rūpējas par saviem bērniem un izrāda līdzjūtību un žēlsirdību ikvienam, kam Viņš ir vajadzīgs. Atbalsojot Bībeles vēstījumu, kāds rakstnieks šādi rezumē evaņģēlija norādījumu rūpēties par trīcīgajiem: “Runāt par nabadzību nozīmē pieskarties Dieva Sirdij.” (William Robert Domesis, *Touching the Heart of God: The Social Construction of Poverty among Biblical Peasants* (New York: T & T Clark, 2007), 8. lpp.)

Bieži vien tiek uzdots jautājums: Kā manam tuvākajam, kas bieži vien ir nabadzīgs, bezpajumtnieks un bezdarbnieks, palīdzēt nodrošināt Dieva providences svētības un dzīvot dzīvi, kādu Jēzus ir iecerējis cilvēkiem? Šeit ir Elēnas G. Vaitas izteikums, kas sniedz gaismu šajā jautājumā:

“Ja cilvēki vairāk vēribas veltītu Dieva Vārda mācībai, viņi atrastu šo mulsinošo problēmu risinājumus. Par darbu un trūcīgo cilvēku stāvokļa atvieglošanu daudz varētu mācīties no Vecās Derības.

“Dieva plāns bija tāds, ka katrai israēliešu ģimenei laukos jābūt mājai un apstrādājamai zemei. Tā tika nodrošināta iztika un rasts pamudinājums derīgai, darbīgai un patstāvīgai dzīvei. Cilvēki nekad nav izgudrojuši neko labāku par šo plānu. Pasaule tomēr novērsās no tā, tādēļ šodien visur vērojama nabadzība un posts.” (Elēna G. Vaita, *Kristus dziedinošā kalpošana*, 183., 184. lpp.).

Bībeles mācības un norādījumi palīdz mums izprast Dieva nodomu attiecībā uz trūcīgu tuvāko. Dievs vēlas, lai mēs būtu vienoti ar Viņa vārdu, lai mēs varētu būt Viņa žēlastības un mīlestības instrumenti tiem, kas cieš un kam nepieciešama cerība. Turklāt “tāds ir Dieva nolūks, lai bagātie un nabagie tiktu cieši saistīti ar līdzjūtības un palīdzības saitēm.” (Elēna G. Vaita, *Kristus Dziedinošā kalpošana*, 1905, 193. lpp.). Šī kopība izrādīsies svētība abām grupām. Tā palīdzēs gan nabadzīgajiem, gan bagātajiem izprast Dieva pestīšanas plānu un nostiprinās faktu, ka labdarības dzīve atklās garīgas patiesības, ko var saprast tikai bēdu un ciešanu laikā.

Tikai ar mīlestību un kalpošanu savam tuvākajam, kam nepieciešama palīdzība, mēs varam pierādīt savas mīlestības uz Kristu patiesumu. Patiesa kalpošana misijā izriet no patiesas mīlestības pret mūsu Glābēju, šis viedoklis pastiprina uzskatu, ka *būt* ir bieži vien svarīgāk nekā *dot* vai vienkārši *darīt* labus darbus trūkumcietējiem vai nabagiem. “Vecās derības vēsts ir aicinājums uz ētisku dzīvesveidu, kura paraugs ir tas, ko Dievs ir darījis mūsu labā Kristū. Tas ir saistīts ar sekošanu Dieva principiem, dzīvojot, liecinot, palīdzot un mīlot tuvāko un trūkumcietējus kā sevi pašu.” — Jiří Moskala, “The Mission of God’s People in the Old Testament”, *Journal of the Adventist Theological Society*, 19/1–2 (2008) 58. lpp.

Jēzus dzīve un misija

Līdzjūtības kalpošana, kas izpaudās Jēzus dzīvē un kalpošanā, bija vislabākais iespējams piemērs agrīnās apustuliskās draudzes mācekļiem, apustuļiem, sekotājiem un jaunpienācējiem. Jēzus (Imanuēls) dzīvoja starp vīriešiem un sievietēm, lai atjaunotu un glābtu, dziedinātu un piedotu ar mīlestību, kas bija stiprāka pat par pašu nāvi. Viņa īpašā uzmanība pret tuviniekiem, citiem — kas ietvēra trūkcumcietējus, nabagos, slimos, dēmonu apsēstos, svešiniekus un daudzus citus — lika Dieva Dēlam veltīt lielu daļu sava laika un enerģijas, lai tos visus dziedinātu un aprūpētu savas zemes kalpošanas laikā.

Jēzus mācība vienmēr tika apstiprināta ar Viņa darbiem, un Viņa dziedināšanas (glābšanas) kalpošana apstiprināja to, ko Viņš sludināja. Viņa kalpošana bija atjaunošanas kalpošana, kas padarīja cilvēkus veselus miesā, garā un prātā. Jēzus nāca, lai atklātu Dieva raksturu kritušajai cilvēcei, un, to darot, Viņš darīja iespējamu Dieva tēla atjaunošanu Viņa radībās.

Kad tiek apmierinātas gan draudzes locekļu, gan to, kas nav draudzes locekļi, vajadzības, kad mēs kļūstam par nabadzīgo tuvākajiem un rūpējamies par viņu vajadzībām, kad redzam izsalkušos un izslāpušos un tos pabarojam, kad apgērbjam kailos un apmeklējam ieslodzītos, tad Kristus miesas locekļiem ir patiesa sadraudzība ar Dievu un savā starpā. Šī sadraudzība parāda, ka mēs vairs neesam egoisti, bet varam kopīgi dalīties un dzīvot dzīvi, kas apliecina patiesu un tīru reliģiju un dzīvi — Kristus dzīvi.

Apustulis Pāvils iedrošināja uz misiju saviem tuvākiem, mudinot draudzes locekļus darīt labu visiem cilvēkiem, īpaši tiem, kas pieder ticīgo saimei (*Gal. 6:10*). Taču Pāvilam bija arī plašāks skatījums uz šo līdzcietības misiju pret tuvākiem, kas ietvēra pat mūsu ienaidniekus: “Ja tavš ienaidnieks ir izsalcis, paēdini viņu; ja tas cieš slāpes, dod viņam dzert.” (*Rom. 12:20*).

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Kā viss Jēzus Kristus evaņģēlijs — evaņģēlijs, kas spēj dziedināt un glābt, aizsargāt un atjaunot — var pārvērst mūsu tuvākos par Dieva valstības mantiniekiem? Mēs ticam, ka šī pārveide ir darbs jeb kalpošana, kas jāveic ar Dieva Gara spēku, lai daudzi cilvēki varētu saņemt Kristus evaņģēlija žēlastību un varētu tikt pārveidoti Viņa līdzībā ģimeņu, kopienu un tautu labā Dievam par godu. Kādas pārmaiņas notiktu, ja mēs visi apzināti iesaistītos šajā kalpošanā!

Vissvarīgākais — kas ir Jēzus Kristus priekš mums šodien? Ko šis jautājums nozīmē praktiskā līmenī?

“Īsta labdarība māca cilvēkus palīdzēt pašiem sev. Ja kāds pienāk pie mūsu durvīm lūgt pārtiku, nevajag viņu raidīt projām izsalkušu; viņa nabadzība var būt nelaimes sekas. Patiesa labestība tomēr nozīmē vairāk nekā tikai dāvanas. Tā nozīmē neviltotu ieinteresētību citu labklājībā. Vajadzētu censties saprast nabadzīgo un nelaimīgo vajadzības un sniegt vispiemērotāko palīdzību. Uzmanības, laika un savu pūļu veltīšana ir daudz vērtīgāka nekā tikai naudas iedošana. Tā ir vispatiesākā labdarība.” (Elēna G. Vaita, *Kristus dziedinošā kalpošana*, 195. lpp.).

Misija pie trūkumcietējiem

I DAĻA — PĀRSKATS

Mēs nevaram noliegt, ka Vecajā derībā ir uzsvērtā Dieva tautas atbildība palīdzēt tiem, kam tas ir nepieciešams. Patiesībā ebreju Bībelē ir simtiem atsauču (un noteikumu jeb likumu), kas garantē un aizsargā atraitņu, bāreņu, cittautiešu, nabadzīgo utt. tiesības.

5. Mozus 15:4 ir teikts: “Lai tikai tavā tuvumā nebūtu neviena nabaga, jo Tas Kungs tevi svētīdams svētīs tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos iemantot par īpašumu.” Bet dažus pantus tālāk ir teikts: “Tanī zemē netrūks arī nabagu, tāpēc Es tev pavēlu un saku: atvērdams atver savu roku savam brālim, kas top spaidīts un ir nabags tavā zemē.” (5. Moz. 15:11).

Kā mēs varam savienot šos divus pantus (5. Moz. 15:4 un 5. Moz. 15:11)? Kāda šeit ir problēma? Kā mēs varam atrisināt šo šķietamo pretrunu? Būtībā Bībele mums saka, ka, tā kā Dievs var nodrošināt, Viņš vēlas mūs izmantot, lai palīdzētu tiem, kam tas ir nepieciešams, kā to darīja Jēzus. Bībeles tradīcija kopumā neuzskata nabadzību par “normālu” dzīves sastāvdaļu, bet gan par ļaunu izņēmumu dievišķajā plānā. Par normālu tiek uzskatītas rūpes, kas mudina cilvēkus izrādīt laipnību tiem, kam tā nepieciešama. “Dievs dod mums Savas svētības, lai mēs tās varētu dot citiem. Kad mēs no Viņa lūdzam mūsu dienišķo maizi, Viņš ieskatās mūsu sirdīs, lai redzētu, vai mēs tajā dalīsimies ar tiem, kas ir trūcīgāki par mums.” (Elēna G. Vaita, *Liecības draudzei*, 6. sējums, 283. lpp.

II DAĻA — KOMENTĀRS

“Dievs Savus ļaudis uzlūkojis” (Lk. 7:16)

Lūkas evaņģēlija 7. nodaļā mēs lasām par lielu pūli, kas atpazīna to, ko Jēzus tikko bija izdarījis. Pūlis ne tikai atzina Jēzu par pravieti un Vareno, bet, pilns bijības un slavēdams Dievu, paziņoja, ka Dievs ir nācis viņiem palīgā. Jēzus bija labestības un līdzjūtības pravietis, Tas, kurš nāca pasludināt Dieva labo vēsti. Jēzus nāca arī pasludināt gūstekņiem brīvību un pasludināt, ka Dieva valstība ir tuvu (*Mk. 1:14, 15; skat. arī Lk. 4:18, 19*). Savas zemes kalpošanas laikā Jēzus lielāko daļu laika un enerģijas veltīja tieši tiem, kas bija vistrūcīgākie un novārtā pamesti. Viņa sirdi pastāvīgi aizkustināja vistrūcīgāko, nabadzīgo un apdalīto cilvēku bēdas un ciešanas.

Starp apspiestajiem un trūcīgajiem bija daudz sieviešu, un par tām Jēzus rūpējās īpaši. Glābējs laipni uzņēma sabiedrības atstumtās sievietes un rūpējās par tām, tādējādi viņas tika atbrīvotas no bēdām un kaitēm. Šīs sievietes pastāvīgi bija Jēzus līdzjūtības un žēlsirdīgās rīcības mērķis.

Jēzus sastapšanās ar samarieti pie Jēkaba akas ir piemērs visiem, kas darbojas sieviešu labā, lai kur viņas atrastos un lai kāds būtu viņu stāvoklis — nabadzīgas, atstumtas, grēcinieces, atraitnes, mātes, prostitūtas vai citādi velna apspiestas sievietes. Dodot samarietei dzīvības ūdeni, Jēzus atbrīvoja viņu no apspiestības un vainas apziņas, dodot viņai iespēju dzīvot labāku dzīvi, kā arī ļaujot kļūt par vienu no Viņa lieciniecēm (*Jn. 4:1–26*). Samariete bija izslāpusi, trūcīga, viņai pašai bija jānes ūdens, viņa bija nogurusi; Jēzus apmierināja viņas fiziskās, sociālās un garīgās vajadzības.

Veids, kādā Jēzus risināja laulības pārkāpšanā pieķertās sievietes situāciju un daudzu citu sieviešu situāciju, norāda uz Viņa ieinteresētību atvieglot un atjaunot sieviešu cieņu, kā arī parāda, ka Viņa mīlestībai nav priekšroka attiecībā uz kādu personu kategoriju. Jēzus pārkāpa kultūras barjeras un pat rīkojās pretēji spēcīgām reliģiskām tradīcijām, lai dziedinātu, glābtu un attīstītu sieviešu dāvanas un dzīvi Viņa valstībai. Jēzus

mīlestībai nav nekādu ierobežojumu, tai nav nekādu saistību, un tā tiek dāvāta visām sievietēm, kurām tas ir nepieciešams. Aplūkojiet šādus piemērus par sievietēm, kas bija Glābēja mīlestības saņēmējas: kānaāniete jeb sieviete no Sidonas (*Mt. 15:21–28; Mk. 7:24–30*), Jēzus māte (*Jņ. 19:25–27*), Marta un Marija, kuras Jēzus iedrošināja (*Jņ. 11:17–37*) un atraitne no Naines, kuras dēlu Jēzus uzmodināja no mirušiem (*Lk. 7:11–17*). Jēzu svaidīja ar eļļu grēciniece un Viņš piedeva viņai grēkus (*Jņ. 12:1–11; Mt. 26:6–13; Mk. 14:3–9; Lk. 7:36–50*), Jēzus dziedināja un runāja ar slimu sievieti (*Lk. 8:43–48; Mt. 9:20–22; Mk. 5:25–34*), Jēzus dziedināja sievietes no ļauniem gariem un slimībām (*Lk. 8:1–3*), Jēzus dziedināja kroplu sievieti (*Lk. 13:10–13*), Jēzus pamanīja atraitni, kas deva savu ziedojuma upuri (*Mk. 12:41–44; Lk. 21:1–4*); un Jēzus parādījās Marijai Magdalēnai (*Jņ. 20:10–18*).

Saskaņā ar evaņģēlijiem Jēzus dziedinošā kalpošana visiem, kam bija vajadzīga Viņa palīdzība, atvieglojot viņu ciešanas un atbrīvojot viņus no slimībām, liecina, ka “Viņš palīdzēja visiem. No Viņa plūda dziedinoša spēka straume, un cilvēki saņēma fizisko, garīgo un dvēseles dziedināšanu.” (Elēna G. Vaita, *Kristus dziedinošā kalpošana*, 17. lpp.). Mēs redzam Jēzu dziedinām Sīmaņa (Pētera) vīramāti no augsta drudža (*Mt. 8:14, 15; Mk. 1:29, 30; Lk. 4:38, 39*), Jēzus izārstēja cilvēku no spitālības, sakot: “Topi šķīsts!” (*Mat. 8:2–4; Mk. 1:40–44; Lk. 5:12, 13*), Jēzus dziedināja paralītiķi, sacīdams: “Draugs, tavi grēki tev piedoti.” (*Lk. 5:20, NIV*) un piebilstot: “Es tev saku: celies, ņem savu matraci un ej uz mājām!” (*Lk. 5:24, NIV; skat. arī Mt. 9:2–8; Mk. 2:3–12*).

Jēzus atrada lielu ticību virsniekā, kura kalps bija slims un uz nāves sliekšņa, un atalgoja virsnieka ticību, dziedinādams viņa kalpu (*Lk. 7:1–10; Mt. 8:5–13*). Ar šādu lielu ticību Jēzus pieskārs arī sievietei, kura divpadsmit gadus sirga ar asiņošanu, un Viņa spēks viņu nekavējoties dziedināja. Jēzus apstiprināja viņas ticību, sacīdams: “Mana meita, tava ticība tevi ir dziedinājusi, ej ar mieru!” (*Lk. 8:48, NIV; skat. arī Mt. 9:20–22, Mk. 5:25–34*).

Jēzus ne tikai dziedināja tos, kas nāca vai tika atvesti pie Viņa, Viņš bieži izrādīja savu mīlestību, kad redzēja cilvēku, kam bija vajadzīga palīdzība. Piemēram, kādā sabata dienā Jēzus mācīja sinagogā, kur nejauši atradās kāda kropla sieviete, kura bija salikusi un nevarēja iztaisnoties. Jēzus viņai sacīja: “Sieva, topi svabada no savas slimības!” (*Lk. 13:12*). Kāds atvieglojums būt atbrīvotai pēc tam, kad astoņpadsmit gadus viņu bija mocījis ļauns gars! Vēstījumā teikts, ka Jēzus tai uzlika savas rokas, un tā tūlīt tapa taisna un slavēja Dievu par savu jauniegūto brīvību.

Jēzus dziedinošā kalpošana bija daudz plašāka, nekā par to stāsta Bībele, taču šeit pietiek pieminēt to, ko iedvesmotie evaņģēliju rakstnieki mums ir pierakstījuši. Lielais Ārsts dziedināja daudzus citus slimniekus no dažādām slimībām. Kādam ķēniņa galma ierēdnim Kapernaumā bija slimis dēls un viņš lūdza Jēzu viņu dziedināt. Jēzus laipni apmierināja ierēdņa lūgumu, sacīdams: “Vari iet, tavs dēls dzīvos” (*Jņ. 4:50, NABRE*).

Apustulis Pāvils rakstīja: “Lai gan Viņš [Jēzus] bija bagāts, tomēr jūsu dēļ Viņš tapa nabags, lai caur Viņa nabadzību jūs kļūtu bagāti.” (*2. Kor. 8:9, NKJV*). Apustulis skaidri norāda, ka Kristus ir identificējies ar nabagiem. Jēzus bija bagāts, bet atteicās no savas mantas un kļuva nabags, lai nabadzīgā cilvēce varētu mantot kā laicīgās, tā arī mūžīgās pestīšanas bagātības.

Patiesa sadraudzība apustuliskajā draudzē

Agrīno kristiešu kopienu raksturoja patiesa sadraudzība. Šī sadraudzība bija apustuļu un jauno ticīgo raksturīga iezīme. Viņi bija nolēmuši būt vienotībā ar Kristu un cits ar citu, viss tiem bija kopīgs (*Ap.d. 2:42–44*) un viņi bija viena sirds un vienā prātā. Katram bija vēlme dalīties ar to, kas viņam piederēja, lai viņu mantas varētu izdalīt tiem, kam tās bija vajadzīgas. Tieši šīs prakses dēļ “viņu starpā arī nebija neviena, kam kā trūktu”

(Ap.d. 4:34), tādējādi dalīšanās ar savu īpašumu bija tas, kas ļāva jaunajiem ticīgajiem apmierināt to cilvēku vajadzības, kuri bija nonākuši nelaimē (Ap.d. 4:32–47).

Jēkabs pareizi uzsvēra Vārda klausīšanās un tā praktizēšanas, mīlestības, kas izpaužas ne tikai vārdos, bet arī darbos, integrāciju. Kas tad ir patiesa reliģija? “Tīra un neapgānīta reliģija, ko Dievs Tēvs pieņem, ir šī: pieskatīt bāriņus un atraitnes viņu bēdās, pasargāt sevi no pasaules neaptraipītu.” (Jēkaba 1:27, NIV). Šķiet, ka Jēkabs zināmā mērā atkārtó šos Jēzus vārdus: “Jo Es biju izsalcis un jūs esat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis un jūs esat Mani dzirdinājuši; Es biju svešinieks un jūs esat Mani uzņēmuši. Es biju plīks un jūs esat Mani apģērbuši; Es biju slims un jūs esat Mani apmeklējuši; Es biju cietumā un jūs esat nākuši pie manis.” (Mt. 25:35, 36). Trūcīgie bāreņi un atraitnes piedzīvo bēdas, kas aizkustina Tēva sirdi, tāpēc tas, kurš praktizē patiesu reliģiju, “piešķirs pienācīgo tiesu bāriņiem” un “aizstāvēs atraitni” (Jes. 1:17).

Antiohijā Jēzus sekotāji pirmo reizi tika nosaukti par kristiešiem (Ap.d. 11:26). Tekstā lasāms: “Un mācekļi apņēmas, cik kurš spēja, sūtīt palīdzību brāļiem un māsām, kas dzīvoja Jūdejā. To viņi arī darīja un sūtīja to vecajiem ar Barnabas un Saula starpniecību.” (Ap.d. 11:29, 30, NIV). Sniegt palīdzību (*eis diakonian*) šajā kontekstā var nozīmēt nodrošināt līdzekļus (naudu, dāvanas), kas tiks izmantoti trūcīgām personām, kuras dzīvo postā.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Nabadzīgajiem un trūcīgajiem ir īpaša vieta Jēzus kalpošanā, jo tieši viņiem tiek sludināts evaņģēlijs (labā vēsts, Dieva valstība) (Mt. 11:5; Lk. 4:18). Citas Bībeles rakstvietas apstiprina, ka nabagi ir nabagi ne tikai garīgā, bet arī materiālā nozīmē (Mt. 5:3, Lk. 6:20). Stāsts par nabaga atraitnes ziedojuma upuri labi ilustrē šo punktu.

Kad Jēzus pacēla acis uz augšu, Viņš redzēja bagātos, kas savas dāvanas lika templī lielajā dārgumu kasē. Bet Viņš redzēja arī nabadzīgu atraitni, kas iemeta divas ļoti mazas vara monētas. “Patiesi Es jums saku,” Viņš teica, “šī nabaga atraitne ir vairāk ziedojusi nekā visi, jo visi citi ziedojuši no savas pārpilnības, bet viņa ziedojusi no savas trūcības visu savu padomu!” (Lk. 21:3, 4; skat. arī Mk. 12:41–44 un 2. Kor. 8:9, 12).

Šajā stāstā nav teikts, ka šai sievietei bija radnieki, kas par viņu rūpētos; tā vietā ir minēts, ka viņa bija nabadzīga atraitne un atdeva visu, kas viņai bija iztikai. Jēzus atsauce uz šo nabadzīgo atraitni ir interesanta, jo atkal Viņa uzmanība ir pievērsta visnabadzīgākajai no nabagajām ne tikai garīgajā, bet lielā mērā arī materiālajā nozīmē: “Šī no savas nabadzības ir iemetusi visu, kas tai bija, visu savu padomu.” (Mk. 12:44).

Kad trūcīgie cilvēki, kā, piemēram, nabadzīgā atraitne, skatās uz jums vai jūsu draudzi, kādā veidā viņi redz Jēzus Kristus iemiejumu un visaptverošo dziedināšanu un palīdzību, ko Viņš sniedz caur savu draudzi?

Misija pie varenajiem

I DAĻA — PĀRSKATS

Šis nedēļas atmiņas teksts ir daļa no Jēzus lekcijas par to, kāda cena ir jāmaksā par iespēju būt Viņa māceklim. Jēzus regulāri pieminēja nepieciešamību rēķināt Viņam sekošanas cenu, kas varētu būt augsta. Mateja ev. 16:24–28 un Lūkas ev. 14:25–33 ir divi no galvenajiem tekstiem, kas palīdz saprast Jēzus mācību par to, ko nozīmē sekot Viņam (*skat. arī Mk. 8:34–37, Lk. 9:23–25*). Ir svarīgi atzīmēt, ka savā mācībā par mācekļību Jēzus nerunā par naudas ļaunumu vai bagātības lāstu. Viņš vienkārši brīdina mūs nepieļaut, ka mūsu īpašumi traucē mums tiekties uz mūžību kopā ar Viņu. Nekas no tā, ko varam iegūt par naudu — baudas, vara, slava — nedos mums nekādu galīgo labumu, ja to dēļ zaudēsim mūžību.

Lai gan Bībele nenosoda bagātību, tā brīdina par iespējamām briesmām. Saskaņā ar Pāvila teikto, ļaunums ir naudas mīlestība, nevis pati nauda (*1. Tim. 6:10*). Dieva valstībā ir *vienlīdz* gaidīti gan bagāti un vareni cilvēki, gan arī nabadzīgi un vāji cilvēki. Kā Pēteris saprata Kornēlija namā: “Tiešām, es atzīstu, ka Dievs neuzlūko cilvēka vaigu, bet ikvienā tautā Viņam ir tīkams, kas Viņu bīstas un taisnīgi dzīvo.” (*Ap.d. 10:34, 35*). Dievs ir tikpat norūpējies par bagāto un vareno glābšanu, cik par nabagajiem un vājajiem.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Par sekošanas Jēzum cenu

Mateja evaņģēlija 16:24 Jēzus lieto ekstrēmu valodu, lai izceltu Viņam sekošanas izmaksas, kas nav apspriežamas: “Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegts, ņemt savu krustu un sekot Man.” (*skat. arī Lk. 14:26, 27*). Jēzus nevēlējās, lai Viņa sekotājus vadītu tikai vēlme gūt kādu labumu no dažādiem Viņa veiktajiem brīnumiem. Sekot Viņam, lai apmierinātu savas vēlmes, nozīmētu oportunistiskas attiecības ar Viņu. Tā vietā Jēzus vēlas, lai Viņa sekotāji ik dienas mirst savtīgām interesēm, savtīgām vēlmēm un jebkādām ambīcijām, kas traucētu mācekļu attiecībām ar Viņu. Viņa aicinājums rēķināt sekošanas cenu bija aicinājums klausītājiem vispirms saprast un piekrist Viņa izvirzītajiem sekošanas nosacījumiem.

Jēzus no saviem sekotājiem pieprasa arī nodošanos, kas pārsniedz viņu instinktu saglabāt savu dzīvību. Mācekļu augstākajai prioritātei ir jābūt viņu uzticībai Jēzum, tai jābūt svarīgākai pat par dzīvību. Kā neizbēgamas un mokošas nāves simbols, krusta uzņemšanās, lai sekotu Jēzum, iemieso apņemšanos uzņemties visaugstāko iespējamo cenu par to, ka esam Viņa mācekļi. Tāpat kā burtiska krusta nešana bija pakļaušanās romiešiem, sava krusta ņemšana, lai sekotu Jēzum, norāda uz Jēzus aicinājumu viņa mācekļiem pilnīgi pakļauties Viņam. Mācekļība nenozīmē, ka Jēzus ir mūsu rīcībā. Drīzāk tā nozīmē visu mūsu īpašumtiesību nodošanu Jēzum. Jēzus ir atklāts, jo Viņš nevēlas, lai kāds pierakstītos mācekļībai kopā ar Viņu un vēlāk būtu pārsteigts par augsto cenu. Jēzus nevēlas, ka viņa mācekļus saistītu kas cits, izņemot Viņu.

Lūkas evaņģēlija 14. nodaļā saistībā ar sekošanas Jēzum cenu ir pieminēti divi absolūti. Pirmais absolūts ir “Ja kāds nāk pie Manis un neienīst...” 26. pantā un “Kas nenes savu krustu...” 27. pantā. Vietniekvārdi “kāds” un “kas” neattiecas tikai uz dažiem izredzētajiem, bet norāda, ka cena, kas saistīta ar kļūšanu par Jēzus mācekli, attiecas uz visiem, kas vēlas sekot Jēzum, neatkarīgi no viņa sociālā stāvokļa. Otrais absolūts ir “atteikšanās no visa”, kas cilvēkam pieder (33. pants). Atteikšanās no visa, lai sekotu Jēzum, nozīmē ne tikai fiziski no kaut kā atteikties, bet ļaut arī emocionāli distancēties no tā, no kā se-

kotājs fiziski ir atteicies, lai šī lieta nekādā veidā nevaldītu pār indivīdu. Būtībā Jēzus aizicināja tos, kuri apsvēra iespēju sekot Viņam, nolikt malā savu dienaskārtību un pieņemt Viņa dienaskārtību. Šis absolūts uzsver to, ka māceklis nedrīkst pieļaut, ka kaut kas traucē viņam vai viņai pilnībā nodoties Kristum. Jēzus sagaida, ka ikvienam cilvēkam, kurš vēlas sekot Viņam, ir jābūt absolūti gatavam jebkurā brīdī atteikties no visām attiecībām, no visas mantas un pat no pašas dzīves. No katra cilvēka, kas vēlas sekot Viņam, Jēzus prasa attieksmes maiņu, kas noved pie ikdienas apņemšanās piederēt Viņam par jebkuru cenu. Šī dievišķā prasība ir brīdinājums ikvienam cilvēkam, kas vēlas būt Viņa māceklis, lai viņš necenšas padarīt Viņu par līdzekli savu mērķu sasniegšanai. Jēzus sagaida, ka Viņa mācekļi apmainīs savu gribu pret Viņa gribu un pilnībā nodos sava likteņa kontroli Viņa rokās.

Dievs mīl bagātos un varenos

Dievam tikpat ļoti rūp bagāto un vareno glābšana, kā vājo un trūkcūcietēju. Kristus ir miris par visiem cilvēkiem neatkarīgi no viņu izcelsmes, etniskās piederības, dzimuma vai sociālā stāvokļa. Viņa asinīm ir pietiekams nopelns katra cilvēka izpirkšanai no viņu grēka. Līdz ar to ikvienam cilvēkam ir pieejams Viņa piedāvātais Dieva bezmaksas piedošanas un pieņemšanas piedāvājums. Vienkārši sakot, Kristus salīdzināšanas apjoms ir neierobežots, tas ir vienādi pieejams kā nabadzīgajiem, tā arī bagātajiem (*Jņ. 3:16; 2. Kor. 5:15; 1. Tim. 2:3-6*). Lai gan meklējot internetā "Dieva mīlestība pret bagātajiem un varenajiem", tiek iegūts niecīgs skaits rezultātu salīdzinājumā ar meklēšanu "Dieva mīlestība pret nabadzīgajiem", jāuzsver, ka Dievam ir mīlestība pret katru cilvēku, ņemot vērā tā radīšanu pēc Viņa tēla un Kristus aizvietojošo nāvi par viņu. Lai gan visi cilvēki netiks pestīti, ikvienam cilvēkam, kas jebkad ir dzīvojis vai tagad dzīvo, ir bijusi vai ir pieeja Dievam — vai nu caur vispārējo atklāsmi (dabu), vai caur konkrēto atklāsmi (Dieva providences darbu starp neatgrieztajiem), vai caur īpašo atklāsmi (Jēzu Kristu un Rakstiem). Apustuļu darbu 14:17 ir teikts, ka "Viņš Sevi nav pametis neapliecinātu" cilvēku vidū. Debesis būs gan cilvēki, kas savā zemes dzīvē bija miljardieri, gan arī tādi, kas dzīvoja pilnīgā nabadzībā. Glābto vidū būs gan cilvēki, kas tika uzskatīti par izciliem domātājiem, gan arī tādi, kas nekad nav mācējuši lasīt vai rakstīt.

Rakstos ir pieminēti bagāti un vareni cilvēki, kuri mīlēja un bijās Dieva. Vecās derības piemēri ir Ābrahāms, Īzāks, Ījabs un Dāvids. Jaunās derības piemēri ir Matejs (*Mt. 9:9*), muitnieks Caķejs (*Lk. 19:1, 2*), apustulis Pāvils (*Ap.d. 9*), Etiopijas einuhs (*Ap.d. 8:26-40*) un romiešu centurions Kornēlijs (*Ap.d. 10*). Šos cilvēkus izcēla ne tik daudz tas, kas viņiem piederēja, kā viņu uzticīgās attiecības ar Dievu, neskatoties uz viņu bagātību.

Līdzās iepriekš minētajiem piemēriem par bagātajiem un varenajiem, kuri neļāva bagātībai un varai traucēt viņu attiecībām ar Dievu, ir arī piemērs par tiem, kuri ļāva bagātībai atturēt viņus no savas dzīves nodošanas Jēzum. Labi zināms piemērs ir bagātais jauneklis, kurš noraidīja Jēzus aicinājumu sekot Viņam pēc tam, kad viņš jautāja, kas viņam jādara, lai mantotu mūžīgo dzīvību. Neskatoties uz to, ka bagātais jauneklis noraidīja Jēzus aicinājumu, *Mk. 10:21* ir teikts, ka Jēzus joprojām viņu mīlēja. Tas, ka Jēzus pirms sekošanas Viņam lūdza viņam pārdot visu savu mantu un iegūtos līdzekļus izdalīt nabadzīgiem, nenozīmē, ka bagāti cilvēki nevar būt Viņa mācekļi. Šajā konkrētajā gadījumā problēma bija tā, ka šī bagātā jauneklja bagātība bija šķērslis viņa sirds nodošanai Dievam. Jaunieša sirdi bija tik ļoti aizrāvusi viņa lielā bagātība, ka tā kļuva par viņa uzticības pamatobjektu.

Svarīgs ir mūsu vēstījuma laiks

Pēc dziedināšanas no lepras Naamans izteica divus lūgumus, kas mūsdienās izklausītos pilnīgi nevietā: (1) viņš lūdza aizvest divu mūļu zemes kravas no Israēla atpakaļ uz Sīriju kā zīmi par viņa apņemšanos pielūgt nevienu citu Dievu kā vien dzīvo Dievu, to,

kuru pielūdza Israēls (2. *Ķēn.* 5:17) un (2) viņš lūdza atļauju kopā ar ķēniņu zemoties Rīmona templī, taču ne kā pielūgsmes rituālu, bet kā darba pienākuma sastāvdaļu. Galu galā viņš bija ķēniņa labā roka, un viņam bija jābūt ķēniņa pusē, lai kur viņš dotos (2. *Ķēn.* 5:18).

Ja šie divi lūgumi vēl nebija pietiekami dīvaini, tad Elīsas atbilde Naamana lūgumam mūsdienās daudzās misionāru aprindās rada satraukumu: "Ej ar mieru!" (2. *Ķēn.* 5:19). Elīsas pārsteidzošā atbilde nebija pamudinājums Naamanam turpināt elku pielūgšanu. Elīsa, visticamāk, paļāvās uz to, ka Dievs turpinās darboties Naamana dzīvē. Ar savu atzīšanos Naamans bija spēris milzīgu soli uz priekšu savā garīgajā ceļojumā. Pats Dievs bija organizējis viņa tikšanos ar Elīsu. Elīsa apsveica šo progresu un, iespējams, uzskatīja, ka ir prātīgi nesteigties pārāk ātri pāriet pie citiem ticības jautājumiem, kurus Naamans vēl nebija gatavs pieņemt.

Tas pats mācīšanas princips ir atrodams Jāņa evaņģēlija 16:12, kur pēc trīsarpus gadu ilgās mācekļu apmācīšanas Jēzus viņiem saka, ka Viņam vēl daudz kas viņiem ir jāatklāj, bet Viņš to nedarīs, jo viņi vēl nav gatavi to aptvert. Jēzus zināja viņu spēju uztvert jauno patiesību. Viņš izvēlējās atklāt viņiem tikai to, kas, pēc Viņa domām, viņiem tajā brīdī bija būtiski, pārējo atstājot Svētā Gara kalpošanai viņu dzīvē. Elēna G. Vaita iesaka: "Lai gan patiesības skolotājiem jābūt uzticīgiem Evaņģēlija sludinātājiem, viņiem nekad nevajadzētu vienā reizē "izgāzt" tik daudz atziņu, ka ļaudis nespēj aptvert, jo tās viņiem ir jaunas un grūti saprotamas." (*Evaņģēlijs*, 202. lpp.).

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Ievērojama cilvēka dzīves daļa ir saistīta ar naudu: tās pelnīšanu, tērēšanu, daļēju uzkrājumu veidošanu un, pirmkārt un galvenokārt, tās atdošanu kā desmito tiesu un ziedojumus. Naudu, un jo īpaši to, kā mēs ar to attiecināties, nedrīkst uztvert vieglprātīgi. Ne tikai bagāti cilvēki saskaras ar briesmām kļūst hipnotizētiem ar zemes īpašumiem. Arī nabadzīgi cilvēki var kļūt par vergiem tam mazajam, kas viņiem ir, vai vēlmei iegūt vairāk, līdz pat tādām līmenim, ka viņiem draud risks pazaudēt no redzesloka mūžību.

Kā kristiešiem mums ir svarīgi, lai mūsu attieksme pret naudu un visu, ko tā var dot, ne-traucētu mūsu attiecībām ar Dievu. Saistībā ar naudu mums ir jāpatur prātā divas lietas: (1) zemes ieguldījumu trauslums: visi pasaules piedāvātie ieguvumi (prieks, drošība, vara utt.) ir īslaicīgi; un (2) dienā, kad mēs stāsimies Dieva priekšā un atskaitīsimies par savu dzīvi, mūs vērtēs pēc mūsu dvēseles veselības, nevis pēc mūsu īpašumu vērtības.

Tā kā Dievu neietekmē cilvēku sabiedriskais stāvoklis, Viņš joprojām ilgojas, lai bagātie un varenie kļūtu par Kristus mācekļiem. Dievam visvairāk rūp nevis tas, kas ir cilvēka rokās, bet gan tas, kas ir viņa sirdī. Bībeles piemēri par bagātiem un ietekmīgiem cilvēkiem māca, ka arī šī cilvēku kategorija var būt atvērta evaņģēlijam. Ticīgo pienākums ir gan apņēmīgi lūgt, lai Dievs tiešā veidā iejaucas liecināšanas procesā, lai sasniegtu varenos neticīgos, gan arī nodot sevi Svētā Gara rīcībā, lai kļūtu par tiltu viņu sasniegšanai.

Misija pie neaizsniegtajiem: 1. daļa

I DAĻA — PĀRSKATS

Savā atvadu runā pirms uzņemšanas debesīs Jēzus pavēlēja mācekļiem būt Viņa lieciniekiem visās pasaules tautās (*Mt. 28:19*). “Tautas” *Mt. 28:19* attiecas nevis uz nacionālām valstīm, bet gan uz “cilvēku grupām”. Cilvēku grupa nozīmē individu grupu, kam ir kopīga vēsture, valoda, ticība un identitāte. Nav tādas cilvēku sabiedrības uz zemes, kurā Jēzus evaņģēlijs netiktu pasniegts un kurā netiktu radīti Viņam mācekļi. Priekšējās līnijas misijas aģentūras, piemēram, Global Frontier Missions un Joshua Project, lēš, ka pasaulē ir aptuveni 17 446 cilvēku grupas, no kurām vairāk nekā 7400 tiek uzskatītas par evaņģēlija nesasnegtām. Citiem vārdiem sakot, 42% pasaules iedzīvotāju grupu trūkst vietējo kristiešu kopienu, kas bez ārēja liecinieka spētu evaņģelizēt pārējās iedzīvotāju grupas. Deviņdesmit piecas no vismazāk evaņģēlija sasniegtajām cilvēku grupām ir izplatītas 10/40 logā, teritorijā, kurā pārsvarā dzīvo cilšu cilvēki, hinduisti, musulmaņi, budisti un nereligiози cilvēki. Dažām no šīm cilvēku grupām evaņģēlijs ir maz pieejams vai nav pieejams vispār. Cilvēki, kurus evaņģēlijs vēl nav sasniedzis, ir arī Rietumvalstīs, jo sekulārisma ietekme arvien palielinās.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Pāvils: daudzpusīgs misionārs

Šis nedēļas pētījums iepazīstina mūs ar liecināšanu cilvēkiem, kuriem reliģisko uzskatu un vērtību ziņā nav nekā vai ir ļoti maz kopīga ar kristiešiem. Cilvēki ar atšķirīgu etnisko izcelsmi un daudzām atšķirīgām reliģiskajās nodošanās izpausmēm dzīvo un daļās sabiedriskajā dzīvē kopā. Viņu unikālo pasaules uzskatu pieņemumu dēļ šiem cilvēkiem ir atšķirīgas garīgās vajadzības un tieksmes. Tieši šajā multireliģiskajā pasaulē mēs esam aicināti dalīties savā ticībā un darīt par Kristus mācekļiem. No pirmā acu uzmetiena šis uzdevums ir biedējošs. Tas prasa iziet no mūsu reliģiskajām komforta zonām ar to žargoniem un kodeksiem, pārvērtēt mūsu attieksmi (stereotipus un aizspriedumus) pret cilvēkiem ar citām perspektīvām nekā mūsu pašu, kā arī apgūt jaunas evaņģelizācijas pieejas. It kā ar to nepietiktu, daudzi nekristieši neuzlūko kristietību labvēlīgi. Par laimi, Bībelē ir atrodami precedenti par misionāru centieniem aizsniegt šādus cilvēkus.

Pēc atgriešanās kristietībā Pāvils izrādīja nenogurstošu apņēmību izplatīt evaņģēliju visām tautām. Tomēr Pāvils atšķirīgi uzrunāja savus klausītājus atkarībā no tā, vai tie bija jūdi vai pagāni. Salīdzinot viņa teikto jūdiem Antiohijas sinagogā (*Ap.d. 13:13–43*) ar evaņģēlija pasniegšanu pagānu auditorijai Atēnu Areopagā (*Ap.d. 17:16–33*), mēs redzam, ka Pāvils izrādīja lielu iejūtību pret konkrēto situāciju, kā arī pret savu auditoriju. Antiohijā Pāvils citē Rakstus, lai pierādītu, ka Vecās derības pravietojumi piepildās Jēzū. Atēnās Pāvils sāk ar to, kas viņa pagānu auditorijai bija vislabāk pazīstams: nezināmā Dieva altāri un viņu pašu dzejnieku izteikumus, nevis virkni Bībeles rakstvietu. Pāvils izmanto to, ko viņa auditorija zina, lai runātu ar viņiem par “debesu un zemes Kungu”, kas visu radījis. Neattaisnojot atēniešu uzskatus, Pāvils atzinīgi vērtē viņu reliģiozitāti. Šis pozitīvais auditorijas novērtējums, iespējams, bija domāts, lai nodrošinātu viņu interesi par pārējo viņa runas daļu. Lai gan Pāvilu dziļi satrauca atēniešu elku daudzveidība, viņš bija atturīgs savā uzvedībā. Jebkāda dusmu un apsūdzību izrādīšana pret šiem cilvēkiem, kuriem nebija nekādu zināšanu par Dieva īpašo atklāsmi, būtu atņēmusi viņam vērtīgu iespēju iepazīstināt viņus ar evaņģēliju. Ir svarīgi atzīmēt, ka Pāvila iejūtība pret atēniešu dzīves situācijām netraucēja viņam aicināt viņus nožēlot grēkus.

Iepriekš minēto punktu vislabāk ilustrē Marka Allana Pauela 2004. gadā publicētie pētījuma rezultāti par cilvēku ikdienas realitātes ietekmi uz Rakstu lasīšanu un interpretāciju (skat. Allan Powell, "The Forgotten Famine: Personal Responsibility in Luke's Parable of the 'Prodigal Son'" grāmatā *Literary Encounters with the Reign of God*, Sharon H. Ringe and H. C. Paul Kim, eds. [New York: T & T Clark, 2004]). Šā pētījuma pirmajā posmā Pauels aptaujāja divas semināra studentu grupas, vienu ASV un otru Sanktpēterburgā, Krievijā. Eksperimenta gaitā studentiem bija jāpalūdz, lai viņi izlasa stāstu par Pazudušo dēlu Lūkas evaņģēlija 15:11–32, aizver Bībeli un pēc tam pēc iespējas precīzāk viens otram savā grupā to izstāsta no atmiņas. Pauels atklāja divas būtiskas atšķirības šīs līdzības mutiskajā stāstījumā. No vienas puses, kamēr tikai seši procenti amerikāņu studentu atcerējās 14. pantā minēto badu, Pēterburgā to minēja 84 procenti studentu. No otras puses, 100 procenti amerikāņu skolēnu uzsvēra to, ka jaunākais dēls izšķērdēja savu mantojumu, bet tikai 34 procenti krievu skolēnu atcerējās šo detaļu. Amerikāņu skolēniem bada pieminēšana šķiet papildu detaļa, kas stāstam neko būtiski nepapildina. Tā kā viņi nebija nesenā pagātnē piedzīvojuši badu, viņi visi uzsvēra bagātības izšķērdēšanu kā bezatbildīgu rīcību. Taču krievu studentiem, kuri dzīvoja un komunicēja ar dažiem no tiem, kas izdzīvoja nacistu armijas 900 dienas ilgo Sanktpēterburgas aplenkumu, kas sākās 1941. gadā un izraisīja badu, kurā gāja bojā līdz 670 000 cilvēku, bada pieminēšana bija nozīmīga detaļa, kas daudz ko papildināja stāstā. Šis eksperiments ir labs piemērs tam, ka mūsu vēstījums ir jāpielāgo auditorijai gan stila, gan satura ziņā, tāpat kā Pāvils to darīja ar atēniešiem.

Nepieciešamība pēc inovācijām misijas praksē

Salīdzinot ar saviem laikabiedriem, Pāvils bija netradicionāls savā pieejā kalpošanai, īpaši Atēnās. Viņu pat varētu raksturot kā avangardistu, kad runa bija par nepieciešamību būt daudzpusīgam un pielāgoties misijā. Viņa unikālās misionāra īpašības ir ļoti nepieciešamas mūsdienās. Mūsdienu Areopags dažādos veidos un formās pastāv daudzu pilsētu centros. Tas var būt pilsētas laukums, parks, ielas stūris, tirdzniecības centrs, universitātes amfiteātris vai kafejnīca. Draudzei ir vajadzīgi locekļi ar atbilstošām dāvanām, talantiem, individualitāti un radošumu, kas ir pilnvaroti un atbrīvoti kalpošanai šādos centros. Netradicionālās sfērās kalpot sagatavotiem draudzes locekļiem un piesaistītiem nekristiešiem ir jāuztic rīcības brīvība, lai izpētītu jaunus evaņģēlija izplatīšanas veidus, pat ja šie veidi sākotnēji šķiet neordināri.

Dieva aicinājums Ābrahamam upurēt Īzāku, dēlu, caur kuru Dievs apsolīja padarīt viņu par daudzu tautu tēvu, bija netradicionāls (1. *Mozus* 22). Elīsas teiktais Naamanam: "Ej ar mieru!" pēc tam, kad Naamans izteica divus dīvainus lūgumus (2. *Kēn.* 5), labākajā gadījumā bija ļoti satraucošs (skat. pagājušās nedēļas mācību vielu). Dieva pavēle Jesajam trīs gadus klaiņot pa pilsētas ielām kailam, pasludinot vēsti Jūdas sabiedrotajiem par bojāeju, bija patiešām ekscentriskā (*Jes.* 20:2–4). Padomājiet, cik neērti varēja justies Miha, kad Dievs viņam lūdza ne tikai staigāt kailam, bet arī gaudot kā šakālim un vaidēt kā pūcei (*Mihas* 1:8, *JT*)! Ņemot vērā šos Bībeles precedentus, "lasot kontekstā, Bībele piedāvā daudzus izteikumus un piemērus, kas parāda Dieva apstiprinājumu misijas metodēm, kuras var būt pretrunā ar mūsu ērto praksi. Plaša lasāmviela un skaidri Bībeles teksti... liecina, ka Dievs ir atvērtāks un radošāks nekā mēs. Ja tas tā ir, mums nevajadzētu steigties nosodīt to, kas ir atšķirīgs vai neērts." — Jon Paulien, "The Unpredictable God: Creative Mission and the Biblical Testimony," in *A Man of Passionate Reflection*, Bruce L. Bauer, ed. (Berrien Springs, MI: Department of World Mission, Andrews University, 2011), 85. lpp. Tā vietā, lai turpinātu ar tradicionālām metodēm uzart misijas laukus, mums ir jābūt elastīgiem, atjautīgiem un atvērtiem attiecībā uz jaunām un pat nepazīstamām pieejām Dieva misijai. Misija radās pie Dieva un tā joprojām nāk no Viņa. Tāpēc mums ir jābūt atkarīgiem no Viņa. Tāpat kā ķēniņš Jošafāts, vienmēr vērsisimies pie Dieva, sakot: "Mēs nezinām, ko lai darām, bet uz Tevi mēs paceļam savas acis."

(2. *Laiku 20:12*). Ja būsim godīgi, Dievs atklās mums savu gribu. Varbūt Viņa ieteikums mums nebūs konvencionāls, gluži tāpat kā Jošafātam tika pavēlēts sūtīt savu armiju karā ar dziedāšanu. Taču viens ir skaidrs: veicot misiju un kalpošanu Dieva ieteiktā veidā un ar Dieva spēku, tiks sasniegts Viņa glābšanas mērķis — aizsniegt visus sabiedrības slāņus.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Visus cilvēkus ietekmē un ierobežo viņu kultūras pieņēmumi un pasaules uzskati. Šis svarīgais fakts ir jāņem vērā, prezentējot evaņģēliju. Pāvila kalpošana sniedz labu piemēru, kā aizsniegt nekristiešus. Turpmāk ir minēti daži pamatprincipi, kas ir nozīmīgi mūsu misijai pie tiem, kuri nav varējuši iepazīties ar evaņģēliju:

1. Cilvēku vietējā kultūra ar tās dziļi iesakņotajiem pasaules uzskatu pieņēmumiem ir viņu vienīgais atskaites punkts. Cilvēkus nevar konfrontēt ar lietām, kas ir ārpus viņu atskaites sistēmas, un sagaidīt, ka viņi uz tām reaģēs pozitīvi. Tāpēc ir svarīgi vienmēr būt iejūtīgiem pret to cilvēku ikdienas realitāti, kuriem mēs liecinām.
2. Mums ir jārīkojas atturīgi un ar cieņu attieksmē pret nekristiešiem. Mēs varam gūt nozīmīgu ieskatu par nekristiešiem, pētot viņu ticības sistēmas un runājot ar viņiem, lai atrastu kopsaucējus, kurus varētu izmantot kā saskarsmes punktus evaņģēlija pasniegšanai.
3. Mums vajadzētu arī koncentrēties uz mūsu auditorijas jūtamajām vajadzībām un ilgām, un parādīt, kā Kristus atbild uz tām. Mums nevajadzētu pieļaut, ka mūsu pašu kultūras perspektīvas traucē tam, kā Dievs caur mums vēlas nekristiešus iepazīstināt ar Sevi. Ir svarīgi, lai, pasniedzot evaņģēliju, mēs atturētos no pieņēmuma, ka mūsu auditorija zina to, ko mēs zinām par Dievu, ka tai rūp vērtības, kas rūp mums, ka tā saprot grēka jēdzienu tāpat kā mēs, un ka tā jūtas vainīga un tai ir nepieciešama Dieva piedošana.
4. Visbeidzot, mums ir jāsargās no savas vēsts vājināšanas, pielāgojot to mūsu auditorijai. Evaņģēlijs ir domāts tam, lai apstrīdētu visus pasaules uzskatu pieņēmumus, kas neatbilst Rakstiem.

Misija pie neaizsniegtajiem: 2. daļa

I DAĻA — PĀRSKATS

Lai gan Mateja evaņģēlijs tika rakstīts īpaši jūdu auditorijai, pagānu klātbūtne Jēzus tuvumā ir tēma, kas atkārtojas vēl un vēl, un kas reizēm kontrastē ar israēliešu ticību evaņģēlija stāstījumā. Piemēram, kamēr magi (persiešu astrologi) mēro garu ceļu, lai godinātu patieso Israēla ķēniņu, augstie priesteri un rakstu mācītāji (Hēroda gudrie) necenšas to darīt. Romas centuriona (virsnieka) ticību Jēzus slavē kā lielāku par israēliešu ticību (*Mt. 8:10*). Pēc Jēzus krustā sišanas pagānu nāvessoda izpildes brigāde ir pirmā, kas atzīst Jēzus dievišķo Dēla statusu (*Mt. 27:54*). Šādā īpatnējā veidā Matejs uzsver trīs lietas: (1) Dieva pestīšanas plāns vienmēr ir ietvēris visas pasaules tautas; (2) pagāni nav nejūtīgi pret Svētā Gara darbu; un (3) etnisko, kultūras un reliģisko aizspriedumu atmešana, lai mīlētu un kalpotu citiem, kā to darīja Kristus, ir priekšnoteikums efektīvai starpkultūru kalpošanai. Tādējādi Mateja evaņģēlijs ir ne tikai aicinājums uz globālu misiju, bet arī vēsts par etnisko izlīgumu Kristū.

Arī citi evaņģēlija autori izceļ ievērojamas Jēzus attiecības ar pagāniem: Viņš paplašināja savu kalpošanu uz pagānu reģionu — Gadaru (*Mk. 5:1*), Viņš dziedināja romiešu virsnieka kalpu (*Lk. 7:1–10*) un kalpoja samariešu pilsētā (*Jņ. 4*). Jēzus saskarsme ar citautiešiem atklāja, ka Dieva valstība ir domāta visām tautām — gan jūdiem, gan pagāniem. Jēzus praktiski parādīja, ka Dievs vienmēr ir rūpējies par savas mīlestības un piedošanas paplašināšanu visām tautām.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Dieva misionārā sirds attiecībās ar tautām Vecās derības laikā

Dievs vienmēr ir vēlējis nodibināt derības attiecības ar visām cilvēku sabiedrībām. Viņam rūpēja ne tikai israēliešu glābšana, bet vēlējās, lai caur Ābrahāmu Viņa pestīšanas žēlastība tiktu paplašināta līdz visām tautām (*1. Moz. 12:1–3*). Ābrahāma aicinājums būt par svētību visām tautām viennozīmīgi norāda, ka šo tautu iekļaušana Dieva pestīšanas plānā nebija novēlojusies doma. Citādi sakot, Dieva vēlme, lai pagāni (pasaules tautas) piedzīvotu Viņa pestīšanu, nebija Viņa plāns. Gadsimtiem ilgi pēc Ābrahāma aicinājuma Dievs paplašināja šo pašu aicinājumu uz Ābrahāma bioloģiskajiem pēcnācējiem (Israēlu), lai tie būtu priesteru tauta visām tautām (*2. Moz. 19:6*). Daudzkārt Dievs atgādināja Israēlam, ka viņi tika izredzēti nevis tāpēc, ka bija labākie starp tautām (*piem., 5. Mozus 7*), bet tāpēc, ka Dievs viņus mīlēja. Israēls tika izredzēts, lai ar viņa starpniecību citas tautas iepazītu un pielūgtu Dievu. Israēlam bija jābūt gaismai pārējām tautām. Jeremijas grāmatas 2:3 Israēls tiek dēvēts par Dieva ražas pirmajiem augļiem, kas nozīmē, ka ārpus Israēla bija lielāka raža. Jau no tā brīža, kad Dievs aicināja Ābrahāmu būt par Viņa karognesēju, Viņa plāns bija nest glābšanu gan jūdiem, gan pagāniem. Tāpēc Israēlu kā tautu Dievs neizvēlēja, lai izslēgtu visas citas tautas. Vecās derības vēsturi caurvij stāsti par pagāniem, kuri pieņēma Israēla Dievu kā savu Dievu. Piemēram, Rahaba, Ruta, hetietis Ūrija un Sābas ķēniņiene.

Lai gan Dievs izvēlējās Israēlu kā tautu, lai tā būtu Viņa pārstāvis, Viņš neatstāja sava pestīšanas plāna tālāk nešanu tikai viņu ziņā. Daudzos citos veidos Dievs nemitīgi atklāja sevi citu tautu cilvēkiem. Elēna G. Vaita ir sniedz šādu svarīgu novērojumu: “Arī ārpus jūdu tautas bija vīri, kas iepriekš paredzēja kāda dievišķa skolotāja nākšanu. Tie meklēja patiesību un saņēma praviešu garu. Kā zvaigznes pie tumšajām debesīm viens pēc otra parādījās šādi atsevišķi skolotāji. Viņu pravietiskie vārdi aizdedza cerību tūkstoš sirdīs pagānu pasaulē.” (*Laikmetu Ilgas*, 33. lpp.).

Melhisedeks, kānaāniešu priesteris–ķēniņš, ir viens no šādiem ne–israēliešiem, pie kura Dievs vērsās bez citu cilvēku starpniecības. Melhisedeks bija visuaugstā Dieva (*‘El ‘Elyon*) priesteris. Vēstījums par Melhisedeka tikšanos ar Ābrahāmu 1. Mozus 14:14–24 ir ļoti pamācošs. Ābrahāms identificē savu Dievu Jahvi ar *‘El ‘Elyon* trīs veidos. Pirmkārt, viņš savienoja abus dievišķos vārdus — Jahve un *‘El ‘Elyon* — ar žestu, kas norāda uz to, ka tie norāda uz vienu un to pašu Dievu (*1. Moz. 14:22*). Otrkārt, Ābrahāms attiecināja Melhisedeka *‘El ‘Elyon* aprakstu Jahvem: Viņš ir debesu un zemes Radītājs (*1. Moz. 14:22*). Treškārt, tas, ka Ābrahāms pieņēma Melhisedeka svētības un dāvināja savu desmito tiesu kānaāniešu priesterim, norāda, ka Ābrahāms atzina Melhisedeka priesterību par likumīgu (*1. Moz. 14:19, 20*). Dievs bija izvēlējies Melhisedeku “par Savu pārstāvi tā laika cilvēku vidū, lai gan viņš piederēja kānaāniešu kopienai.” — Žaks B. Dukāns, 1. Mozus grāmata, *Septītās dienas adventistu Starptautiskais Bībeles komentārs*, 2016, 214. lpp.

Ir svarīgi atzīmēt, ka Dieva nerimtīgais misijas darbs, cenšoties aizsniegt savas radības, nepadara ticīgo iesaistīšanos misijā par nebūtisku. Mateja ev. 28:18–20 un 1 Pētera 2: 9 norāda, ka mācekļu veidošana Kristum ir būtisks mūsu eksistences iemesls gan kā draudzei, gan kā individuāliem ticīgiem. Mums ir privilēģija būt Dieva līdzstrādniekiem tajā, ko Viņš lieliski varētu paveikt arī bez mūsu līdzdalības. Arī apziņa, ka Dievs ir mums priekšā, sagatavojot augsni evaņģēlija sēklas sēšanai, ir vēl viens stimulējošs faktors, lai mēs būtu Viņa komandas daļa.

Dieva misionārā sirds attiecībās ar tautām Jaunajā derībā

Kā minēts iepriekš, lai gan lielākā daļa Jēzus publiskās kalpošanas tika veikta jūdu teritorijā, evaņģēlijos aprakstīts ievērojams skaits Viņa personīgo tikšanos ar pagāniem. Jēzus pat apgalvo, ka Viņam ir citas avis ārpus jūdu kopienas (*Jņ. 10:16*). Pateicoties Jēzus dzīvei un kalpošanai, kā arī Viņa dotajam uzdevumam saviem sekotājiem darīt par mācekļiem visas tautas (*Mt. 28:18–20; Ap.d. 1:8*), pirmie kristieši pamazām saprata, ka caur Baznīcas liecību īstenosies Dieva derības apsolījums pieņemt ne tikai Ābrahāma pēcnācējus, bet visu citu tautu cilvēkus kā Viņa mantiniekus. Līdz ar Kornēlija mājinieku atgriešanos (*Apustuļu darbi 10*) topošās kristiešu kopienas dzīvē ienāca kaut kas jauns. Šis notikums un tam sekojošās garās pārdomas par to, ko nozīmē šī jaunā lieta, ko Dievs dara (*Ap.d. 15*), pārliecināja agrīno draudzi, ka pagānu kā pilntiesīgu Dieva pestīšanas darba Kristū saņēmēju uzņemšana ticīgo kopienā ir Dieva nolemta. Tādējādi viņi neko nevarēja darīt, lai atceltu šo dievišķo lēmumu. Drīzāk viņu pienākums tagad bija neatstāt nevienu neievērotu, daloties evaņģēlijā.

Kā inkluzīva Dieva tauta, kas izaicināta no visām tautām, lai veidotu vienu garīgu vienību (*1. Pēt. 2:9*), Baznīca bija aicināta, Svētā Gara stiprināta un pilnvarota pildīt misijas uzdevumu — būt par gaismu visām tautām, par ko Israēls kā tauta nebija spējis kļūt. Tāpēc 1 Pētera 2: 9 skaidri norāda, ka visa kristīgā kopiena no visām Zemes tautām ir Dieva īpašais īpašums. Šajā pantā ir apvienota ticīgo kā Dieva izredzēto un svēto derības ļaužu identitāte ar viņu atbildību pasludināt Dieva brīnišķīgos pestīšanas darbus visiem, kas vēl nav nodevuši savu dzīvību Jēzus Kristus kundzībai.

Pārliecināts par savu apustuļa amatu attiecībā uz pagāniem (*Rom. 11:13; Rom. 15:16; Gal. 2:7*) un guvis Jeruzalemes koncila atbalstu (*Ap.d. 15*), Pāvils lielāko daļu savas kalpošanas veltīja pagāniem. Viņa nelokāmā uzticība šai misijai aiznesa evaņģēliju ārpus tautas robežām. Dieva mērķis, pilnvarojot Pāvilu doties pie neaizniegtajiem pagāniem, bija parādīt, ka Viņa pestīšanas piedāvājums ir domāts visiem cilvēkiem.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Zinot Dieva nodomu, lai ikviena cilvēku grupa varētu piedzīvot Viņa pestīšanu, mēs esam aicināti uzņemties Viņa misiju. Tāpat kā Israēlam kā tautai bija pavēlēts būt par

gaismu pagāniem, arī mums kā kristiešiem — jeb garīgajam Israēlam — ir pavēlēts būt par Dieva vēstnešiem cilvēkiem, kuri vēl nav pieņēmuši Jēzu par savu Kungu un Glābēju (*Mt. 28:18–20; 2. Kor. 5:20*). Skaidrs, ka Kristus mācekļiem ir pienākums doties pie tiem, kas nav aizsniegti. Labā ziņa ir tā, ka mums nav obligāti jādodas uz zemes malu, lai atrastu neaizsniegtos cilvēkus. Katrā dzīves kontekstā ir cilvēki, kas vēl nav atsaukušies evaņģēlijam. Tie var būt mūsu kaimiņi blakus durvīs, mūsu kolēģi, mūsu klasesbiedri, mūsu klienti, mūsu pacienti vai mūsu studenti. Mēs varam sastapt viņus kā imigrantus, bēgļus, starptautiskos studentus, diplomātus vai starptautiskus uzņēmējus. Neatkarīgi no neaizsniegto cilvēku sociālās, kultūras un reliģiskās piederības, kurus sastopam un kuriem kalpojam, mums jāatzīst, ka nevaram efektīvi kalpot nevienai cilvēku grupai, ja vispirms paši neatbrīvojamies no stereotipiem, aizspriedumiem un diskriminācijas pret viņiem. Tādēļ mums ir jālūdz, lai Dievs atbrīvotu mūs no šādiem aizspriedumiem.

Estere un Mordohajs

I DAĻA — PĀRSKATS

Esteres grāmata ir unikāla vairāku iemeslu dēļ. Viens no tiem ir tas, ka tajā nav skaidras atsaucis uz Dievu. Nekur visā stāstījuma secībā Dievs nav pieminēts — ne no ebreju varoņu, ne stāsta varoņu, ne no ne-ebreju varoņu puses. Un tomēr, neraugoties uz šo dīvainību, grāmata satur vērtīgu gudrību tiem, kas seko Jēzum un vēlas dalīties savā pieredzē ar Dievu pasaulē, kurā daudzi nav atvērti atklātai ticības izpausmei.

Bieži vien, kad cilvēki draudzē domā par misiju vai diskutē par to, viņi koncentrējas uz nepārprotamām ticības izpausmēm — evaņģelizācijas sapulcēm, ticības literatūras izplatīšanu, Bībeles studiju vadīšanu vai citām cilvēku aizsniegšanas formām. Šīm lietām ir nepieciešama zināma brīvība un saikne ar kopienu, lai veicinātu jēgpilnu pārveidi. Bet kā ir ar vietām, kur valdība neatļauj ar ticību saistītas aktivitātes? Ko darīt ar apgabaliem, kur cilvēki ir pilnīgi neieinteresēti šādās aktivitātēs? Bieži vien draudze ignorē šādu vidi. Taču vietas, kas atbilst šim aprakstam, veido ievērojamu daļu pasaules iedzīvotāju. Šonedēļ caur Esteres un Mordohaja prizmu redzēsim, ka Dievs vēlas, lai mēs radoši liecinātu pat vietās un telpās, kas nav atvērtas atklātai misijas darbībai.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Stāsts par Esteri un Mordohaju, līdzīgi kā stāsts par Daniēlu un Jāzepu, ir atgādinājums Dieva sekotājiem, ka viņiem nav jābūt mācītājiem vai reliģiskajiem vadītājiem, lai kalpotu Dieva misijai. Šie stāsti ir Rakstos, lai parādītu, ka ar valsts dienesta, valsts amatpersonu un citu valsts iestāžu starpniecību Dieva ļaudis var kalpot un ietekmēt sabiedrību tā, ka viņi pievērš cilvēkus Dieva mīlestībai.

Esteres un Mordohaja gadījumā viņi spēja glābt tūkstošiem cilvēku dzīvības, būdami uzticīgi vērtībām un gudrībai, kas viņiem tika nodota caur viņu ebreju senčiem. Bieži vien, lasot Bībeles stāstus, mēs noklusējam detaļas, ne vienmēr apzinoties dažu situāciju intensitāti, kā tas bija Esteres un Mordohaja gadījumā. Estere un Mordohajs saskārās ar ārkārtīgi saspringtu un nedrošu situāciju. Viņiem svētrunu sludināšana vai iesaistīšanās tiešā misijas darbā nebūtu kalpojusi Dieva plašākai misijai, kas bija iesaistīt cilvēkus mīlošās attiecībās. Bija vajadzīga drosme iestāties par dzīvību nāves priekšā. Viņi ieņēma šo nostāju kontekstā, kurā viņi piederēja mazākuma grupai, kas impērijā bija nepietiekami novērtēta. Tomēr, pateicoties Dieva ietekmei un Esteres un Mordohaja vēlmei pieņemt gudrus lēmumus saistībā ar Dieva vispārējo plānu cilvēcei, kēniņiene un viņas audzītājs varēja kļūt par svētību ļaudīm un par daļu no vēstures brīža, kas Bībeles lappusēs tika nodots tālāk kā Purima svētki (*Est. 9:18–32*).

Daudzi, kas lasa šo Bībeles studiju rokasgrāmatu, dzīvo vietās, kur viņiem ir ievērojama reliģiskā brīvība un nav jāuztraucas par to, ka viņu dzīvība tiks apdraudēta, ja viņi atklās savu ticību. Citiem cilvēkiem pasaulē šādas greznības nav. Daudzi Jēzus sekotāji pašlaik dzīvo apstākļos, kad atklāta sekošana Dievam varētu draudēt ar ieslodzījumu cietumā vai apdraudēt viņu un viņu ģimeņu dzīvības. Neskatoties uz šīm briesmām, daži no šiem cilvēkiem aktīvi darbojas dažādās ietekmīgās vietās. Dievs viņus aicina izdzīvot savu ticību tādā veidā, kas daudziem no mums var nešķist kā misija. Iespējams, ka vislabākais veids, kā šie cilvēki var kalpot Dievam, ir izvairīties no atklātas savas ticības paušanas. Tā vietā viņu klusais darbs fonā ietekmē attiecīgi pret cilvēkiem, palīdzot tiem uzplaukt. Šis darbs ir ne mazāk svarīgs kā atklāta evaņģēlija pasniegšana, ko citi veic situācijās, kurās viņiem ir lielāka brīvība. Drosme, kas nepieciešama, lai saglabātu ticību situācijās, kurās to nevar darīt atklāti, bieži vien ir acīmredzami ievērojama. Tikai Jaunajā

zemē mēs uzzināsim, kāda ietekme šādiem cilvēkiem ir bijusi uz neskaitāmām dzīvēm visā pasaulē.

No stāsta par Esteri un Mordohaju varam gūt vēl vienu misijas mācību. Ne Estere, ne Mordohajs nebija apmācīti teologi vai mācītāji. Viņi bija parasti cilvēki, kas ieņēma nozīmīgus amatus tā laika impērijā (*Est. 2:7*). Viņi nezināja, cik svarīga būs viņu loma. No stāsta ir skaidrs, ka gan Estere, gan Mordohajs strādāja un dzīvoja godprātīgi (*Est. 2:19–23; Est. 4:15, 16*). Neraugoties uz izaicinājumiem, ko dzīve viņiem sagādāja, viņi palika uzticīgi Dieva darbinieki un ieguva reputāciju ar savu uzcītību un godīgumu (*Esteres 6*). Rezultātā, kad apkārtējie cilvēki (īpaši Hamans un viņa pakalpiņi) savērējās pret viņiem, viņu reputācija kļuva izšķiroša viņu izdzīvošanai.

Ja ne Estere, ne Mordohajs nebūtu bijuši pēc ieraduma atbildīgi cilvēki, kas godprātīgi kalpoja apkārtējiem, šis stāsts būtu pavisam citāds. Viņu godīgums deva viņiem platformu, no kuras viņi varēja lūgt labvēlību un atklāti runāt, kad runa bija par dzīvību un nāvi (*Est. 5:8; Est. 7:3, 4*). Un tajā brīdī viņi ne tikai tika uzklausīti, bet viņus sadzirdēja (*Esteres 8*).

Šeit mums ir mācība šodien. Lielākā daļa Jēzus sekotāju nav Septītās dienas adventistu baznīcas darbinieki. Vēl mazāk ir tādu, kas ieņem mācītāja, skolotāja vai kapelāna amatu. Tomēr saskaņā ar stāstu par Esteri un Mordohaju bieži vien neoficiālie darbinieki ir tie, kam ir vislielākā ietekme sabiedrībā. Parasti vislielākais misijas potenciāls ir vidusmēra draudzes loceklim, kurš var strādāt laicīgā uzņēmumā vai civildienestā. Mēs nekad nedrīkstam novērtēt par zemu to lomu, kāda ilgtermiņā var būt mūsu attiecībām ar līdzcilvēkiem. Dieva misijas vēsture ir pilna ar Esteres un Mordohaja stāstam līdzīgiem stāstiem, daudzi no tiem vēl nav izstāstīti. Lai gan vairums Jēzus sekotāju varbūt neatrodas tik augsta ranga amatos kā Estere un Mordohajs, viņi tomēr atrodas vietās un telpās, kurām mācītājiem un citiem draudzē nodarbinātajiem cilvēkiem nav piekļuves. Šajās telpās un vietās cilvēka reputācija, saglabājot augstu godprātības un rūpības līmeni attiecībā uz darbu, piesaistīs cilvēkus cieņpilnās attiecības, kas rada iespējas daudzām ietekmīgām iespējām. Dažreiz tiešas atsaucis uz Dievu nav tas, kas nepieciešams, lai pievērstu cilvēkus tādai dzīvei, kādu Dievs iecerējis visai cilvēcei. Ir svarīgi atgādināt sev par šo realitāti un atgādināt to arī cilvēkiem ap mums.

Ja kāds skaitītu visus Bībeles stāstus par uzticīgiem Dieva sekotājiem, viņš būtu pārsteigts, cik daudz stāstu ir par ikdienišķiem cilvēkiem, kas izdzīvo savu ticību ikdienas apstākļos. Bībele parāda, ka Dieva misija ir domāta visiem cilvēkiem un ka ikviens cilvēks var būt šīs misijas dalībnieks. Tā neprasa, lai cilvēks atstātu savu karjeru kādā jomā par labu darbam baznīcā. Patiesībā vairumā gadījumu ir nepieciešams, lai vairāk cilvēku uzskatītu savas esošās darba vietas par savu misijas lauku. Šī izpratne ne vienmēr prasa, lai viņi nepārprotami evaņģelizētu savus kolēģus. Bieži vien tas nozīmē, ka viņi strādā godīgi un godprātīgi, ļaujot, lai attiecības, kas izriet no šādas pieejas, uzplaukst dabiski. Pastāv liela iespēja, ka cilvēki, kuri īsteno šādu pieeju, periodiski nonāks situācijās, kas prasa drosmi un lēmumus, kuriem būs ietekme tālu ārpus viņiem pašiem. Dzīve attiecībās ar Dievu sagatavos viņus šādām situācijām.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Draudzei ir regulāri jālūdz par tiem, kas dzīvo vietās, kur atklāta ticības apliecināšana ir bīstama. Draudzei ir jālūdz, lai Dievs šādās vietās dotu cilvēkiem drosmi izdzīvot savu ticību attiecīgajai videi atbilstošā veidā. Draudzei ir regulāri jālūdz pie žēlastības troņa par tiem, kas atrodas situācijās, kurās nav brīvības, lūdzot, lai kaut kādā veidā, pateicoties viņu ietekmei, viņi varētu ieraudzīt Dieva mīlestību un dzīvi, ko Dievs vēlas visai cilvēcei. Ļoti vērtīgi būtu katru mēnesi draudzē atvēlēt vienu nedēļu mērķtiecīgākai lūgšanai šajā virzienā.

Mums kopā ir radoši jāiedrošina visi Dieva sekotāji, kuri nav oficiāli draudzes darbinieki. Mums ir jānovērtē viņu kalpošana, kurā viņi izmanto dažādus pieejamos iesaides veidus. Draudzei vajadzētu arī ieguldīt apmācībās, kas vērstas uz to, lai palīdzētu draudzes locekļiem saprast, kā viņu darbs var būt misijas darbs, ne vienmēr prasot atklātu liecināšanu. Ģenerālkonferences rīcībā ir resursi un personāls, kas ir mērķtiecīgi domājis un praktizējis "telšu celšanas" pieeju misijā un kas var kalpot kā kontaktpersonas šādām apmācībām. Ja lūgšanā mērķtiecīgāk apsvērtu, kā draudzes locekļi, veicot savu ikdienas darbu, varētu būt orientēti uz misiju, tas krasi mainītu evaņģēlija izplatīšanos pasaulē.

Dieva misijas beigas

I DAĻA — PĀRSKATS

Jēzus Otrā atnākšana, kas novedīs pie šīs zemes pārradīšanas, ir Bībeles stāsta kulminācija. Atklāsmes grāmatas 21. un 22. nodaļu varētu raksturot kā galīgās “laimīgās” beigas. Un savā ziņā tā ir precīza interpretācija. No šīs perspektīvas raugoties, Otrā atnākšana un jaunā zeme ir Dieva misijas beigas. Tās beigas ir mūžīga dzīve laimē un priekā ar Dievu. Citā ziņā šīs beigas nav “beigas”, bet gan sākums vai turpinājums tam, ko Dievs iecerējis cilvēcei un zemei, sākums, kurā izpirktie padziļina savu izpratni par Dievu un Viņa raksturu visā mūžībā.

Varētu būt noderīgi domāt par Dieva pašatklāsmi trijos posmos, un katrā no tiem ir nepieciešamas atšķirīgas “misijas” definīcijas. (1) Pirmā fāze ietver pasaules radīšanu un Dieva mijiedarbību ar Viņa radītajām būtnēm Ēdenē. Jau Ēdenē Dieva misija bija caur mīlošām attiecībām atklāt, kas Viņš ir. Taču grēks izmainīja šo realitāti, novedot pie pasaules, kurā mēs dzīvojam, pasaules, kas pilna posta, sāpju, ciešanu un nāves. (2) Šīs lielās pārmaiņas prasīja, lai Dieva misija iegūtu jaunus elementus, jo īpaši vajadzību pēc iemiesošanās, kas noveda pie Jēzus dzīves, nāves un augšāmcelšanās. Iemiesošanās padara jaunās zemes nākotnes realitāti iespējamu. (3) Dieva misijas pēdējā fāze sasniedz savu kulmināciju Otrajā atnākšanā.

Taču Otrā atnākšana nav cilvēces vai Dieva stāsta beigas. Mūžīgā dzīve būtu bezjēdzīga, ja Otrā nākšana vēstītu tikai par šīs zemes vēstures beigām. Tā vietā mūžība ir jauns sākums bezgalīgām iespējām.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Kā Septītās dienas *adventisti* mēs pamatoti uzsveram Otro atnākšanu mūsu draudzēs un evaņģelizācijas pasākumos. Pasaulei izmisīgi nepieciešama cerības vēsts, ko sniedz Otrā atnākšana. Tikpat svarīgs ir Bībelē aprakstītais jaunās zemes apraksts, kas nav kāda debesu valstība mākoņos, bet drīzāk no jauna radīta zeme, kas daudzējādā ziņā atgādina mūsu pašreizējo pasauli. Būtiskā atšķirība starp jauno zemi un šo zemi ir tā, ka tajā vairs nav grēka un nāves problēmu.

Kopš brīža, kad Ādams un Ieva izvēlējās iet ceļu, kas bija pretējs Dieva parādītajam mīlestības ceļam, cilvēce un zeme kopumā ir saskārusies ar ciešanām un nāvi. Šāds liktenis nebija tas, ko Dievs bija iecerējis cilvēcei, taču tas bija iespējams brīvas gribas pasaulē, kas ir nepieciešama, lai varētu pastāvēt mīlestība. Mūsdienu pasaulē, šobrīd, mēs atrodamies šajā Dieva misijas fāzē. Kā liecina Bībele, Dieva misija visā vēsturē ir ietvērusi Viņa atklāšanos zemes iedzīvotājiem daudzos veidos. Galīgā atklāsmē notika Jēzus, Dieva Dēla, iemiesošanās notikumā uz zemes (*Jņ. 1:1–14*). Būtiska Dieva misijas daļa tika pabeigta iemiesošanās laikā, proti, Jēzus dzīve, nāve un augšāmcelšanās, kas cilvēcei nodrošina mūžīgo dzīvi.

Neraugoties uz Jēzus neparasto mīlestības un pestīšanas darbu pirms aptuveni 2000 gadiem, mēs joprojām atrodamies šīs pasaules šausmās. Dieva misija vest mūs uz mūžīgo dzīvi pārradītā pasaulē vēl ir nākotnē. Tas, ko Dievs paveica caur iemiesošanu, savu dziļāko piepildījumu sasniegs taisno ticīgo augšāmcelšanās brīdī, kad viņi tiks pārvērsti kopā ar tiem, kas dzīvo attiecībās ar Dievu, kad Jēzus nāks atkal (*1. Kor. 15:12–34*). Pat šis iznākums nav Dieva pestīšanas galīgais piepildījums. Tas notiks, kad zeme tiks radīta no jauna, kā aprakstīts Atklāsmes grāmatā 21.–22. nodaļā.

Dieva misija ir vērsta uz attiecībām, un tieši Atklāsmes grāmatas 21. un 22. nodaļā mēs, lasītāji, gūstam ieskatu Dieva attiecību vēlmē būt kopā ar mums taustāmā formā visā mūžībā. Atklāsmes grāmatā 21. un 22. nodaļā ir runā par to, ka Dievs mājo uz zemes kopā ar cilvēkiem, tie skatīs Viņu vaigu vaigā (*Atkl. 21:3; Atkl. 22:4*). Šī dievišķā kopdzīve ar cilvēci ir Dieva pašreizējās ar mums saistītās misijas galamērķis. Tas ir ārpus mūsu iztēles robežām, lai sajustu un saprastu, kāda būs dzīvošana ar Dievu aci pret aci, taču, spriežot pēc Bībelē sniegtā apraksta, tas būs kaut kas skaists, kam vajadzētu iedvesmot tos, kas to lasa, vēlēties veidot attiecības ar Dievu jau tagad.

No šīs perspektīvas varētu apgalvot, ka Dieva misija ir pabeigta jaunajā zemē. Patiesi, šajā fāzē Glābšanas plāns ir īstenojies. Un tomēr šķiet, ka kaut kādā līmenī Dieva misija turpinās tālāk par to, ko mēs, cilvēki, spējam aptvert. Vai jaunā zeme ir beigas vai sākums? Īsi sakot, abi.

Mums kā cilvēkiem ir jāpatur prātā, ka mēs esam radītas būtnes. Tāpēc mēs nekad nevaram pretendēt uz to, ka esam viszinoši, kāds ir Dievs. Šāda atziņa nozīmē, ka cilvēki būs mūžīgi skolnieki, pastāvīgi pieaugot izpratnē par to, kas ir Dievs un kas mēs esam attiecībā pret Dievu, cits pret citu un zemi. Tādēļ, ja mēs definējam Dieva misiju kā Dieva vēlmi atklāt savu mīlestību cilvēcei un panākt, lai šī mīlestība tiktu radoši pavairota, tad Dieva misijai nebūtu gala, bet tā drīzāk ir mūžīga, nepārtraukta realitāte.

Šāda izpratne precīzāk atbilst Bībeles aprakstam par Dievu, nevis apgalvojumam, ka jaunā zeme ir Viņa misijas beigas. Tā vietā jaunā zeme ir jauns sākums, kas balstās uz iepriekšējo, bet mūžīgi mainās uz dziļāku un jēgpilnāku attiecību mīlestību. Šajā ziņā Dieva misija ir mūžīga darbošanās, kurā mums ir privilēģija piedalīties. Tādējādi konkrētās Dieva misijas fāzes beigas iestāsies ar Otro atnākšanu. Taču šis noslēgums ved uz nākamo Dieva misijas fāzi. Tādējādi jaunā zeme nav tikai pabeigšana, bet drīzāk turpinājums.

Dieva misijas jaunās zemes fāze ir arī pārpilnības un prieka laiks, kas piepilda to, ko Jāņa ev. 10:10 Dievs ir paredzējis cilvēcei. Jaunās zemes apraksts atklāj daudzveidību, jo tās iedzīvotājus veido cilvēki no visdažādākajām kultūrām (*Atkl. 21:24*). Dievišķas iedvesmas vadīts, Jānis apraksta atpestītos, kas priecīgi kopā ēd un dzer, baudot dzīvības koka augļus un dzīvo ūdeni, kas izplūst no Dieva troņa (*Atkl. 21:6; Atkl. 22:2*). Jaunā zeme ir vieta, kas rada iespaidu par radošumu, kas pārsniedz mūsu visdrosmīgāko iztēli. Dievs tur būs cilvēces vidū, mijiedarbosies ar mums, radīs jaunas idejas un izradīs mīlestību pret mums arvien jaunos veidos. Tāpēc nav brīnums, ka Jāņa reakcija bija dedzīgs lūgums Dievam nākt ātrāk (*Atkl. 22:20*). Tāda pati vēlme mūs šodien iedvesmo dalīties ar citiem labajā vēsti par Dieva plāniem attiecībā uz atpestītajiem mūžībā.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Septītās dienas adventisti lepojas ar to, ka viņu identitātes centrā ir vēsts par Otro atnākšanu. Šī vēsts ir kaut kas tāds, par ko mums vajadzētu būt pateicīgiem un kurā mums vajadzētu dalīties ar apkārtējo pasauli. Nav šaubu, ka šī ir vēsts, kuru pasaulei ir ļoti nepieciešams dzirdēt.

Taču patiesība par Otro atnākšanu sniedzas tālāk par dalīšanos ar šo vēsti. Cilvēcei ir arī jāredz, ko nozīmē šodien dzīvot ar cerību uz Otro atnākšanu un jauno zemi. Ticībai Bībelē aprakstītajam vajadzētu vest tālāk par evaņģelizējošām svētrunām — tai vajadzētu vest pie radikāli atšķirīga dzīvesveida tagadnē. Tiem, kas lasa Atklāsmes grāmatas 21. un 22. nodaļu un izprot tajā attēloto attiecību skaistumu, jau tagad būtu jāiesaistās šādā dzīvē. Grēka un nāves ietekmes dēļ pastāv ierobežojumi, taču šie ierobežojumi neizslēdz iespēju dalīties ar jaunās zemes atmirdzumu. Tiem, kas ir piedzīvojuši Dieva mīlestību uz savas ādas un tic Rakstu apsolījumiem, mūžīgā dzīve sākas tagad.

Kad Otrās atnākšanas cerība un jaunās zemes realitāte kļūs par mūsu dzīvesveida sastāvdaļu, mēs kā ticīgie piedzīvosim ikdienas dzīvi no cerības perspektīvas pasaulē, kas var šķist bezcerīga. Šī perspektīva var palīdzēt ticīgajam piedzīvot un dalīties priekā un mierā, kas izpaudīsies laipnībā, pacietībā un lēnprātībā pret citiem. Šāda perspektīva var arī iedvesmot cilvēci izmantot savus talantus un dāvanas, lai radoši izdzīvotu Dieva mīlestību, kā Viņš to bija iecerējis cilvēcei no paša sākuma. Šāda mīlestības dzīve tagad liecina par to, ka uzticīgais Dieva sekotājs atzīst, ka Viņa plāns ir ceļš uz dzīves pārpilnību. Turklāt šī izvēle norāda uz to, ka Dieva sekotāji priecāsies izbaudīt jaunās zemes pieredzi visā pilnībā.